Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVII. Ч. 66. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 21-го БЕРЕЗНЯ 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, MARCH 21, 1980 No. 66. VOL. LXXXVII.

КОРОТКІ ВІСТІ

ВПЛИВИ СОВЄТСЬКОГО СОЮЗУ БУДУТЬ ЗМЕНШЕНІ В ЄМЕНІ ЗАВДЯКИ корисному втручанню Савдійської Арабії, яка тепер зобов'язалася піти на зустріч цій малій сусідній арабській країні, що потребує великої фінансової допомоги. Двомісячні переговори поміж Єменом і Савдійською Арабією дали такі наслідки: Ємен не буде більше приймати совєтських „дорадників" і „спеціялістів" і подбає про те, щоб сотня тих совєтських „дорадників", що вже є в країні, опустили її згодом. Ємен також триматиметься осторонь від марксистського Південного Ємену, його близького сусіда з просовєтським урядом, а за це Савдійська Арабія відновить конечно потрібну фінансову допомогу Єменові.

В БОҐОТІ ТЕРОРИСТИ ВСЕ ЩЕ ТРИМАЮТЬ ЗАКЛАДНИКІВ, а уряд Колумбії досі не бажає поступитися цим лівим терористам, які вимагають у заміну за закладників-дипломатів звільнення з тюрем їхніх ув'язнених товаришів. Постава уряду тверда в цім питанні: поки терористи стоять на своєму, доти відновлювати переговори з ними колюмбійський уряд уважає „абсурдним".

ДВАНАДЦЯТЬ КРАЇН ОГОЛОСИЛИ, ЩО СПОРТОВІ ІГРИ БУДУТЬ ПРОВЕДЕНІ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ після Олімпіяди в Москві цього літа. Пляни для цього Після-Олімпійського спортового фестивалю проголошені дванадцятьма країнами після дводенних нарад у Женеві у цій справі 18-го березня. Ці спортові ігри мали б відбутися від двох до чотирьох тижнів у серпні або вересні. Наради спонзорували ЗСА, Британія і Австралія. В плянованих спортових змаганнях можуть брати участь всі країни, не залежно від їхнього бойкоту чи не-бойкоту офіційної Олімпіяди.

МОСКОВСЬКА ОЛІМПІЯДА ВІДБУДЕТЬСЯ НЕЗАЛЕЖНО ВІД ТОГО, СКІЛЬКИ І ЯКІ КРАЇНИ її бойкотуватимуть, — пише 18-го березня газета „Правда" у своїй редакційній, обвинувачуючи Америку, що це ЗСА вже з 1978 року намагалися зірвати Московські Олімпійські Ігри через засуд дисидента Анатолія Щаранського, що його совєтський суд засудив за здогадні „зраду", „шпигунство" і „антисовєтську діяльність" в користь Америки. Щаранський, російський дисидент жидівського роду, дістав засуд: три роки в'язниці і десять років концентраційних таборів.

ПУБЛІЧНЕ ПЕРЕСЛУХАННЯ АМЕРИКАНСЬКОГО КОНТРОВЕРСІЙНОГО ПРОТИІЗРАЇЛЬСЬКОГО ГОЛОСУВАННЯ В ОН 1-ГО БЕРЕЗНЯ на Сенатській підкомісії закордонних справ має розпочатися в четвер 20-го березня. Першим має свідчити Державний секретар Сайрус Венс, який сам взяв на себе вину за „непорозуміння", і вияснить питання, що сталося? Як відомо, вже десять днів перед голосуванням в ОН, Венс виразно наказував своїм підвладним у Державному департаменті уникати голосування за резолюцією, яка в якійсь мірі могла б попсувати справу вражливих мирових переговорів поміж Ізраїлем і Єгиптом на Середньому Сході, а ця резолюція і голос ЗСА за нею якраз були того ґатунку і викликали невдоволення в Ізраїлі і серед впливової жидівської групи в ЗСА. Це примусило президента Картера відкликати цей голос Америки, турбуючись про збереження жидівських голосів у превиборах в Ілліной 18-го березня, а ще більше в Ню Йорку 25-го, — пише „Ню Йорк Таймс" з 19 березня.

ІСНУЮТЬ ПОГОЛОСКИ, ЩО СИРІЯ ЗАПРОПОНУВАЛА ПАЛЕСТИНСЬКІЙ ВИЗВОЛЬНІЙ ОРГАНІЗАЦІЇ вживати для збройних випадів проти Ізраїлю Ґолан Гайтс — Ґоланську височину, — повідомляють сирійські урядовці. Пропозицію начебто зробив сам президент Сирії Гафез аль-Асад під час розмов з повстанськими керівниками в останніх кількох тижнях. Ґоланська височинаутворює кордон поміж Ізраїлем і Сирією і тут було заборонено діяти партизанам з року 1974, коли Сирія і Ізраїль уклали угоду про припинення воєнних дій поміж ними відразу після війни Ізраїля з Єгиптом і Сирією в жовтні попереднього року. Ізраїль ще й досі окупує поважну частину Ґоланської височини, що її він захопив ще у війні 1967 року. Тут вже шість останніх років несе службу 1,200-членна військова залога ОН, що має завдання втримувати спокій у цій вибуховій частині Близького Сходу.

ПІВНІЧНА І ПІВДЕННА КОРЕЇ ДОМОВИЛИСЯ 18-ГО БЕРЕЗНЯ ПРО МІСЦЕ пропонованої конференції поміж прем'єрами обох країн, яка має незабаром відбутися. Обидва прем'єри зустрінуться у Пенмунджомі, на місці воєнного перемир'я поміж цими двома частинами того самого корейського народу, поділ якого наступив ще в 1945 році. І це вперше від 1945 року лідери обох Корей говоритимуть поміж собою на прерізні теми їхніх державних інтересів. Речник Південної Кореї сказав, що кожна делеґація складатиметься з чотирьох керівних осіб та чотирьох функціонерів, які допомагатимуть у технічних і адміністраційних справах конференції включно з пресовими.

ЗУСТРІЧ З ВАЛЕНТИНОМ МОРОЗОМ В ЙОНКЕРСІ

Йонкерс, Н. Й. — Заходами Організацій Українського Визвольного Фронту тут в суботу, 22-го березня ц.р. о год. 7-ій вечора в Домі СУМА при 301 Палісейд евеню відбудеться зустріч з проф. Валентином Морозом, кол. політичним в'язнем совєтських в'язниць і концтаборів. О год. 4-ій по полудні цього ж дня і у цьому ж приміщенні відбудеться зустріч В. Мороза з представниками преси.

З'ЇЗД АБІТУРІЄНТІВ ГІМНАЗІЇ У ПЕРЕМИШЛІ

Керконксон/Союзівка. — З'їзд абітурієнтів Української Державної Гімназії у Перемишлі у 50-річчя матури (1930-1980) відбудеться в цьому році — 14 і 15-го червня на Українській Виховно-відпочинковій оселі УНСоюзу Союзівці в Кетскільських горах. Зголошуватись у З'їзді треба до кінця березня ц.р. на адресу: Iwan Skoczylas, 2115 Mt. Vernon St., Philadelphia, Pa. 19130. Phone — 215-763-6010.

КАРТЕР ПІДПИСАВ ЗАКОН В СПРАВІ ДОПУЩЕННЯ ВТІКАЧІВ ДО ЗСА

Вашінґтон. — Президент Джіммі Картер у понеділок, 17-го березня, підписав новий закон в справі допущення втікачів з інших країн до ЗСА, який збільшує дотеперішню річну квоту із 17,500 до 50,000 осіб.

Крім того, новий закон дозволяє президентові ЗСА у „критичних-непередбачених ситуаціях" допускати до ЗСА навіть більшу кількість втікачів, ніж передбачає нова 50-тисячна річна квота.

Прихильники нового закону вказують, що це перший раз Америка матиме „загальноохоплюючу політику відносно втікачів", бо дотеперішні закони дуже часто включали різних категорій біженців і траплялися випадки різноманітних і протилежних інтерпретацій деяких окремих постанов цих законів.

Новий закон вперше зазначує, що проблема біженців — це хронічна проблема теперішнього світу, а не випадкове явище, яке можна полагодити, а потім за нього забути на деякий час, тобто до наступної кризи.

У додатку, в новому законі вказано, що уряд ЗСА приймає дефініцію Об'єднаних Націй відносно поняття „втікач-біженець", а саме, що це особа, „яка живе поза кордонами держави його походження і яка не може або не хоче повертатися до тієї країни з уваги на те, що має підстави боятися, що його переслідуватимуть за його расу, віровизнання, національну приналежність, членство в даній соціяльній групі, чи за його політичні переконання".

Новий закон, що його підписав президент Картер також ліквідує деякі обмеження іміґраційного закону з 1952 року. Наприклад, в цьому попередньому законі втікачі з комуністичних країн і держав Бльзького Сходу мали упривілейований статус відносно прибуття до ЗСА, а новий закон трактує біженців з усіх країн однаково.

Крім того, новий закон створює пост Координатора ЗСА для справ втікачів, якого призначуватиме президент, зі згодою Сенату, і цей Координатор матиме ту саму рангу в дипломатичній ієрархії, як американські амбасадори.

Кларк Кліффорд критикує

Вашінґтон. — Кларк Кліффорд, колишній секретар оборони в уряді президента Линдона Джонсона, гостро скритикував західніх союзників ЗСА за їхнє неясне, а то й обоятне становище у справі інвазії СССР на Афганістан.

Зізнаючи перед Сенатською комісією закордонних зв'язків, Кліффорд, який є спеціяльним відпоручником президента Джіммі Картера для міжнародних справ, висловив негодування з приводу того, що „деякі з наших союзників не змінили своєї настанови до СССР у наслідок наявної агресії в Афганістані".

Уряд ЗСА дозволив продавати Китаєві деякі роди військового устаткування

Вашінґтон. — Хоча секретар оборони Гарольд Бровн вже кілька тижнів тому повідомив, що ЗСА продаватимуть комуністичному Китаєві деякі продукти, які можна зараховувати до військового устаткування, зазначуючи, однак, що виключені з продажу будуть зброя та ті інші продукти, продаж яких може пошкодити оборонній спроможності Америки, то щойно у понеділок, 17-го березня, уряд ЗСА дав свою формальну згоду на продаж згаданих продуктів Пекінові.

Згідно з урядовим журналом, що його одержують різні американські фірми, Державний департамент інформує, що Китайська Народна Республіка, тобто комуністичний Китай, зможе купувати в американських підприємствах транспортні літаки, між ними літак типу Ц-130, приладдя для комунікації, деякі роди радарів, військові шоломи, вантажні автомобілі тощо.

Спостерігачі вказують, що згаданих американських продуктів, які можна зарахувати до військового устаткування, не може купувати Совєтський Союз. Це до великої міри можна пояснити тим, що між ЗСА та комуністичним Китаєм настали кращі відносини, зокрема від часу, коли Совєтський Союз перевів збройну інвазію в Афганістані.

Совєтський Союз випробовував бактеріологічну зброю

Вашінґтон. — У вівторок, 18-го березня, Державний департамент ЗСА подав до відома, що існують певні докази на те, що весною 1979 року в Совєтському Союзі був вибух у фабриці бактеріологічної зброї, у наслідок якого згинуло понад 1,000 осіб, а багато більше потерпіло від поранення і зараження бактеріями. Свердловск має 1,2 мільйона населення.

Дейвід Пассадж, речник Державного департаменту, заявив, що ЗСА висловили своє затурбовання у зверненні до уряду СССР. Цю справу обговорюється тепер в Женеві, Швайцарія, на нарадах представників понад 80 країн, які підписали угоду щодо заборони продукування бактеріологічної зброї. Якщо СССР справді провадив експерименти у продукції бактеріологічної зброї — це становило б порушення цього договору, що його також підписали в 1975 році Совєтський Союз і ЗСА.

Вістки про вибух появились вперше в жовтні минулого року, а відтак 13-го лютого цього року у німецькій газеті „Більд Цайтунг", яка появляється в Гамбурзі.

Совєтський Союз заперечив вістки про вибух і висловив своє „обурення" з приводу заяви Державного департаменту ЗСА.

„УКРАЇНСЬКА ГРУПА 'ГЕЛЬСІНКІ' ПЕРЕБУВАЄ ПІД ЗАГРОЗОЮ ЗДУШЕННЯ" — ГОВОРИТЬ НОВИЙ ДОКУМЕНТ УКРАЇНСЬКОЇ ГЕЛЬСІНКСЬКОЇ ГРУПИ „ЛЯМЕНТАЦІЯ"

Гельсінкі (УІС „Смолоскип"). — Сюди дістався новий документ Української Гельсінкської групи (Київ) під назвою „ЛЯМЕНТАЦІЯ", який підписали лише жінки — члени Групи: Оксана Мешко, Ніна Строката й Ірина Сеник.

Вашінґтонський Комітет Гельсінкських Ґарантій для України зробив переклад цього документу на англійську мову і переслав урядам всіх країн, які підписали Гельсінкські Угоди.

Нижче подаємо повний текст цього документу в перекладі з російської на українську мову. Крапками зазначено пропущення, які було неможливо відчитати.

„ЛЯМЕНТАЦІЯ"

Ескаляція державного терору і наклепництва свідчать про наміри влади остаточно ліквідувати Українську групу „Гельсінкі", задушити правозахисний рух на Україні.

Як ми вже повідомляли, влада тепер уважає за краще судити українських дисидентів не за політичними статтями Кримінального Кодексу, а за зфабрикованими обвинуваченнями у власне кримінальних злочинах.

25 жовтня 1979 р. заарештований у м. Долина Івано-Франківської области ще один член Групи Василь Стрільців за „порушення пашпортних правил" — фактично він прописаний, жив і працював в м. Долина багато років. Юридичним поводом для обвинувачення стала відсутність у В. Стрільцева пашпорту: він його здав два роки тому в долинську міліцію, відмовившись від радянського підданства, і зажадав — в умовах розгорнутого проти нього терору — виїзду закордон.

23 жовтня 1979 р. у Києві заарештований (...) групи „Гельсінкі" Микола Горбаль — проти нього зфабриковано обвинувачення в спробі знасилування. Увечорі напали на нього четверо чоловіків, заломавши йому руки, підвели його до стоячої поруч жінки, побили і відвезли в міліцію. Два роки тому Микола Горбаль вернувся після відбуття семирічного строку за політичними мотивами (за написання поеми; він також відомий як автор ліричних віршів, що розповсюджувалися в самвидаві).

В Одесі в кінці вересня ц.р. були проведені органами КҐБ обшуки: у Валентини Барладяну дружини засудженого за політичні справи Василя Барладяну; у Леоніда Тимчука; учительки Ганни Ґолумбієвської і у Ганни Михайленко, цебто у людей, близьких до правозахисного руху. Всім їм не раз грозили кримінальним переслідуванням.

Згідно з останніми вістками, Михайленко вже засуджена на півтора року примусових робіт. Г.В.Михайленко — спеціяліст з української філології, примушена була в останні роки працювати на некваліфікованій роботі (...) перенесла складну онкологічну операцію.

Відомості про попередні переслідування і арешти виложені в двох документах Групи:

1. Звітний документ Групи, серпень 1979 року.

2. Звернення до Гельсінкських груп СРСР, США, Правозахисних груп Польщі, Чехо-Словаччини від 6 жовтня 1979 року.

Вони були вилучені при обшуках в Москві у Т. Осіпової і (...), правдоподібно, не дійшли до громадськости.

Події випереджують інформацію. Треба спішити. Треба діяти. Українська група „Гельсінкі" перебуває під загрозою повного фізичного задушення.

При всій нашій готовості до спротиву теророві і до роботи для розкриття і передання прилюдності випадків порушення прав людини на Україні створюється ситуація, в якій фактично уже нікому вести ту діяльність.

У періоді між Белградськими і Мадридськими нарадами 35-ти европейських країн допомоги, на яку ми хоч якось розраховували, ми не дістали. Без такої допомоги існування Групи неможливе.

Іншими словами: Українська група „Гельсінкі" стоїть перед загрозою ліквідації, опинившись у найближчий час у повному складі за ґратами.

У відчаю ми, жінки, члени Української групи „Гельсінкі", звертаємося до всієї громадськости і, зокрема, до жіночих міжнародних організацій може бути, в останній раз.

30 жовтня 1979 року.

Оксана Мешко
Ніна Строката
Ірина Сеник

Допускають можливість виїзду Е. Алєксєєвої з СССР

Москва. — Совєтський тижневик „Нєдєля", який є недільним додатком до щоденника „Ізвєстія", опублікував подробиці „любовної афери" поміж Елізаветою Алєксєєвою і її нареченим Алєксєєм Сємйоновим, який є пасербом фізика-дисидента д-ра Андрея Сахарова, вказуючи на можливість її виїзду з СССР. Сємйонов перебуває в ЗСА, улаштувавшись після переїзду при родині Солженіциних.

У згаданій статті, що її приятелі Сахарових назвали „спробою скомпромітувати цілу родину", не згадується Алєксєєву поіменно, тільки під ініціялом „Н", хоча подробиці опису не залишають сумніву щодо особи, про яку йде мова.

Алєксєєва проживає у помешканні д-ра Сахарова у Москві з його тещею Руф Боннер. Час до часу сюди приїжджає дружина перебуваючого на вигнанні в Ґорькому д-ра Сахарова, Єлена Боннер, яка, згідно зі статтею у „Нєдєлє", старається одержати дозвіл на виїзд Алєксєєвої. Газета вказує на можливість, що такий дозвіл Алєксєєва одержить, але „не опиниться у ЗСА, а застрягне у Відні, в Римі або в Ізраїлі".

СУЧАСНА УКРАЇНСЬКА МОЛОДЬ І ЇЇ ВПЛИВ НА ФОРМУВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЛЮДИНИ БУДЕ ТЕМОЮ ВЕЛИКОГО ПАНЕЛЮ МОЛОДІ В НЮ ЙОРКУ ЦІЄЇ НЕДІЛІ

Ню Йорк, Н. Й. (І.Д.). — „Українські молодечі і студентські організації та їх вплив на формування української людини" — буде темою великого панелю молодечих і студентських організацій, що відбудеться тут у приміщеннях Українського Народного Дому цієї неділі, 23 березня 1980 р. о год. 2-ій по полудні.

Аскольд Лозинський

Панель спонзорує Конференція центральних українських молодечих та студентських організацій при УККА. Членами конференції є Організація Української Молоді — Пласт, Спілка Української Молоді Америки (СУМА), Організація Демократичної Української Молоді (ОДУМ), Товариство Української Студіюючої Молоді ім. М. Міхновського (ТУСМ), Союз Українських Студентських Товариств Америки (СУСТА), Академічне Товариство „Зарево" та Українська Спортова Централя Америки і Канади (УСЦАК).

Між панелістами будуть: Андрій Шевченко (ОДУМ), Ігор Мірчук (СУМ) д-р Б. Поритко (Пласт), Роксоляна Стойко (СУСТА), Андрій Прятка (ТУСМ), Мар'яна Михайлюк („Зарево"), та Євген Чижович (УСЦАК). Модератором панелю буде д-р Аскольд Лозинський, голова конференції. („Хто є хто" ці панелісти див. на 3-ій стор. в цьому числі).

Метою цього панелю, — інформує д-р Лозинський — є збудити зацікавлення загалу громадянства ідеями, поглядами та працею українських молодечих і студентських організацій і започаткувати цим організаційні компанії для них.

Члени конференції рішили проголосити березень місяцем української молоді. Конференція дістала підтримку в цьому від ієрархів Українських Церков. Після відвідин членами конференції в архиєпископа Мирослава Любачівського, митрополита Української Католицької Церкви в ЗСА, та Архиєпископа Мстислава Скрипника, митрополита Української Православної Церкви у ЗСА, українські владики погодилися проголосити березень місяцем української молоді і також просити священиків у своїх єпархіях відправити Служби Божі в намірені української молоді в Україні і у вільному світі.

ЗУСТРІЧ ПРЕДСТАВНИКІВ ЗП ГЕЛЬСІНКСЬКОЇ ГРУПИ З ГРОМАДОЮ

Ню Йорк, Н. Й. У понеділок, 24-го березня ц.р., о год. 7-ій вечора тут в Українському Народному Домі при 140 2-га евеню відбудеться зустріч членів Української Гельсінкської групи з громадянством. Тема: „Правозахисний Мадрид". У зустрічі братимуть участь: Петро Григоренко, Леонід Плющ, Ніна Строката-Караванська, а також ті члени, які в останньому часі еміґрували до ЗСА: Петро Вінс, Святослав Караванський, Надія Світлична.

ЗУСТРІЧ З ПРОФ. В. КУБІЙОВИЧЕМ

Ню Йорк, Н. Й. — У суботу, 22-го березня ц.р., о год. 6-ій вечора тут в Українському Народному Домі при 140 2-га евеню відбудеться зустріч з проф. д-ром Володимиром Кубійовичем, головним редактором Енциклопедії Українознавства у його 80-річчя. Зустріч влаштовує Громадський Комітет Метрополії Ню Йорку і Нюарку під патронатом Наукового Товариства ім. Шевченка і Української Академії Наук.

УРОЧИСТІ СХОДИНИ ІСНО

Ню Йорк, Н. Й. — Ідеологічно Споріднені Націоналістичні Організації Великого Ню Йорку та околиць (ІСНО) — ОДВУ, УЗХ „Зарево", МУН, СВУР влаштовують тут у неділю, 23-го березня ц.р. в залі ОДВУ кім. 22 в УНДомі при 2-ій евеню Урочисті Сходини для відмічення 15-річчя смерти Голови ПУН полк. А. Мельника та 50-річчя ОУН й ОДВУ. Початок о год. 4-ій по полудні.

ВІДБУДЕТЬСЯ ВЕЧІР СПОГАДІВ ПРО В. ІВАСЮКА

Нюарк, Н. Дж. — 86-ий Відділ Союзу Українок Америки у суботу, 22-го березня ц.р., о год. 7-ій вечора влаштовує тут в Українському Народному Домі, при 140 Проспект евеню, вечір спогадів про Володимира Івасюка.

В програмі: спогади про композитора, найновіші платівки В. Івасюка з України, висвітлення прозірок, пісні. Участь у цьому вечорі візьмуть: ред. Віталій Лехтер, Олесь Кузишин і Христя Іванів.

ДОПОВІДЬ О. ДОМБРОВСЬКОГО В УВАН

Ню Йорк, Н. Й. — Олександер Домбровський, дійсний член УВАН, виголосить в неділю, 23-го березня ц.р., о год. 2-ій по полудні у приміщенні Академії при 206 Захід 100-та вулиця доповідь на тему: „Откуду єсть пошла руская земля". Доповідь влаштовує секція античної історії УВАН та Українське Історичне Товариство.

ВСТАНЬМО І БУДЬМО ПОРАХОВАНІ! У ПЕРЕПИСІ НАСЕЛЕННЯ В СЕРЕДУ 1-ГО КВІТНЯ НЕ ЗАБУДЬТЕ В ПИТАННЯХ 11, 13 І 14 ЗАДОКУМЕНТУВАТИ СВОЄ УКРАЇНСТВО!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily exept Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Труднощі Президента

Труднощі американського Президента є властиво труднощами цієї великої країни, бож президент ЗСА — це не репрезентаційна фігура, а водночас прем'єр Уряду і головний командувач усіх збройних сил і він сам підбирає собі членів свого Уряду та своїх дорадників, за яких приймає відповідальність. І коли, у початкових місяця 1980 року президент Картер має цілком особливі і винятковві труднощі, то на це складається факт, що грізна ситуація настала у міжнародній ситуації та що водночас тут, в Америці, це рік президентських виборів, в якому претенденти на замешкання у Білому Домі не перебирають у засобах, щоби осягнути свою амбітну ціль.

Було тихе, надзвичайно похвальне, „джентелменське порозуміння" усіх обопартійних кандидатів у цьогорічних президентських виборах, що поки у будинку американської амбасади в Теграні в Ірані сидять ув'язнені 50 „закладників", ніхто з них не буде безпосередньо атакувати Президента, щоби дати Іранові і всьому світові пізнати, що ввесь американський нарід солідарно стоїть за своїм Президентом і довіряє йому в його заходах за звільнення отих 50-ох ні в чому невинних американських громадян. Першим зламав це тихе добровільне порозуміння кандидат на президента Едвард Кеннеді, який критикував президента Картера за допущення до нюйоркського шпиталю колишнього шаха Резу Паглеві, зненавидженого теперішнім режимом Ірану. Але погана економіка країни із зростом інфляції в минулому році на 18 відсотків, загроза зросту державного дефіциту на роки 1980-1981 до астрономічної суми 50 більйонів долярів, криза енергії, упадок вартости доляра та безперервний дефіцит торговельного балянсу, всі ці економічні труднощі підсилювані вимогами великих міст з Ню Йорком у проводі, щоби федеральний Уряд рятував їх від загрози банкрутства, водночас натиск від робітничих спілок на щораз нові підвишки винагород з увагу на доріжню, — а тут і совєтський наїзд на Афганістан і щораз довше перебування 50-ох „закладників" в Теграні — все воно дає в руки виборчих суперників президента Картера аргументи в їхній виборчій кампанії.

Як за кожним разом, щочотири роки, коли відбуваються вибори нового Президента ЗСА поруч із речевою критикою та поруч із джентелменськими методами , іде неперебірлива виборча кампанія, яка аж надто часто і аж надто яскраво пахне демагогією. До таких демагогічних закидів належить, наприклад, обвинувачення президента Картера, що він відмовляється від одвертої дебати з іншими кандидатами на тему різних актуальних проблем. А втім, президент Картер має тут, мабуть, рацію: така дебата тільки ствердила б розбіжності думок і дала зброю ворогам у їхній антиамериканській кампанії. А втім, не бракує і речевих закидів, дармащо вони також дискусійні: ось так, наприклад, колишній президент Джеральд Форд, республіканець, і республіканський кандидат, колишній амбасадор в ОН Джордж Буш закинули Президентові надто „рукавичкову" тактику у відношенні до іранських властей в заходах за звільнення „закладників" Треба було, вони твердять, зірвати формально дипломатичні зв'язки з Іраном, видалити зі ЗСА всіх іранських дипломатів, накласти повне ембарго на вивіз будь-яких товарів до Ірану, і не погрожувати морською бльокадою Перської затоки, а переводити її в діло.

На перший погляд — поради ніби розумні. Але дуже ризиковні і годі таврувати Президента за його обережну тактику, якої не рішав він сам, а мусів рахуватися з порадами генерального секретаря Об'єднаних Націй та своїх найближчих західніх союзників, залежних від іранської нафти. Годі теж винуватити президента Картера — але також генерального секретаря ОН Курта Вальдгайма — що вони помилилися у своїх надіях, пов'язаних з місією спеціяльної 5-членної Комісії ОН, яка виїхала була до Ірану зі заміром визволення „закладників" у заміну за наталврування режиму шаху Рези Паглеві, — бо ніхто не може передбачати, що вдіє фанатичний диктатор, який не рахується із ніким і нічим.

Маємо діло з хаотичною ситуацією у світі і в Америці. У добро американських громадян треба вписати, що не вважаючи на всі труднощі і невдачі, президент Картер є далі передовим демократичним кандидатом і має довір'я великої більшости своїх демократичних виборців. Інша справа, чи у цьогорічних президентських виборах буде переобраний Джіммі Картер, чи виграє інший демократичний кандидат, чи не прийде на зміну демократичному Уряду республіканський президент. До листопада ц. р. ще шматок часу, в якому багато дечого може змінитися.

Степан Женецький

ТУРЕЧЧИНА І НАТО

Відомо, що із-за відмови Америки продавати зброю Туреччині, що є членом Північно-Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО), яку вона вживала проти Греції у боротьбі за Кипр, Анкара припинила свою співпрацю із НАТО. Туреччина вправді не вийшла з НАТО, але заборонила Америці користуватися її військовими базами, розташованими на території цієї країни. Ця заборона сильно послабила східню ланку оборонної лінії НАТО, бож Туреччина межує з кордонами Совєтського Союзу. Коли ж після революції в Ірані, де рівнож знаходилися американські оборонні військові бази звернені проти Совєтського Союзу, Америка їх цілковито втратила, то східня оборонна лінія НАТО майже вповні перестала існувати.

Ця критична ситуація почала поправлятися із початком 1980 року, коли Туреччина почала наладнувати свої відносини з Америкою, а в тому і з НАТО.

Ще в січні ц. р., зразу після нападу Совєтського Союзу на Афганістан, Туреччина започаткувала переговори з Америкою,у висліді яких ЗСА змогли б наново користуватися базами на турецькій території.

У середині лютого ц. р. Туреччина анулювала свою постанову з 1974 року, рішенням якої ця країна мала додаткову контролю у повітряній полосі над Егейським морем, проти чого сильно протестувала Греція, також член НАТО.

Греція приняла відклик цієї постанови Туреччиною з вдоволенням. А з цим почалися замирення між цими двома розсвареними членами НАТО.

Однак справа повного замирення між Туреччиною і Грецією не така легка. Як відомо, в 1974 році Греція стягнула свої війська зі східнього крила оборонної лінії — у вияві протесту проти окупації Туреччиною острова Кипру. Пізніше Туреччина була ввесь час проти повороту тих грецьких військових частин на давні позиції. Тепер можна припускати, що Туреччина погодиться на їхній поворот, а вслід за тим ворожнеча між тими двома державами закінчиться. Щодо американських військових баз у Туреччині, то хоча військові знатоки твердять, що вони не є необхідні, їхню бо ролю цілком добре заступають розвідувальні сателіти, все ж таки вони є дуже важливі із-за того, що в Ірані прийшов до влади новий уряд, який ставиться ворожо до Америки, і немає надії, щоб він скоро нав'язав приязні відносини з Вашінгтоном . Вони мають теж,—твердять знавці, — велике політичне значення.

Американські бази в Туреччині мають віддати Америці до поновного користування на підставі умови, заключеної в 1978 році, коли Вашінгтон скасував заборону продажу зброї Туреччині. Переговори в цій справі між Америкою і Туреччиною закінчилися повною згодою щойно 10-го січня 1980 року. Дальша доля того договору залежить від того, чи прем'єр теперішнього турецького уряду, Демірель, передасть його до затвердження, отже й під гострі дебати парляментові, заки він набере повної сили. Та є всі підстави сподіватися, що парлямент, не зважаючи на опозицію, яка є проти нього, таки його одобрить, тим більше, що провідник опозиції, колишній прем'єр Есевіт, започаткував переговори з американцями у справі баз.

У турецьких політичних колах існує твердження, що прем'єр Демірель має запевнені голоси для затвердження угоди щодо баз, головно тому, що Америка бере на себе повну повітряну охорону („парасолю") над доступами до них.

До найважливіших американських баз у Туреччині можна зарахувати: летунську базу в Інсірліку, південна Туреччина, розвідувальні бази в Пірінкліку, Белбасі і Синопі та ще кілька інших допоміжних баз.

Політики з турецьких опозиційних кіл закидають Деміреслеві, що його домовлення у справі баз із Америкою, та примирливі загравання супроти Греції, пов'язані зі заходами одержання багатомільйонової допомоги від Америки, й европейських альянтів.

Та хоча Туреччині є дуже потрібна допомога, можна, однак, припускати, що головним мотивом у справі поновного закріплення за Америкою її військових баз у цій країні був цей, що на Середньому Сході, отже в сусідстві Туреччини постійно наростають неспокої.

Турецькі військові кола особисто затривожені нападом СССР на Афганістан та неладом в Ірані. Їх турбують також внутрішні заколоти у їхній країні, де у 20-ти з 67-ох турецьких провінцій — проголошено воєнний стан.

Турецькі генерали,що в основному прихильно ставляться до НАТО, говорять, що крім загрози з боку СССР, Афганістану та Ірану, вони мають багато інших клопотів. Тому і турецькі військові кола і Демірель прийшли до висновку, що настала пора, щоб Туреччина відновила згоду зі своїми західніми союзниками.

Іван Головінський

ТАРАС ШЕВЧЕНКО І СУЧАСНА ДІЙСНІСТЬ

(2)

А Пантелеймон Куліш так оцінив вплив Шевченкової поезії на тодішню молодь Києва: „Слова ці були для молоді гуком воскреслої труби Архангела. Коли говоримо колинебудь по правді, що серце ожило, що очі загорілись, що над чолом у чоловіка засвітився полум'яний язик, то це було тоді у Києві..."

Цей сам Шевченко, що так ніжно описував материнську любов, що захоплювався „садком вишневим", що вмів по-християнськи прощати, цей Шевченко усіма струнами своєї душі ненавидів перевертнів і зрадників, що „з матері полатану сорочку здирають", тих „Рабів, підніжків, грязь Москви, варшавське сміття."

Відомий швайцарський психолог Карл Юнґ твердив, що так, як у психіці людини є світла і тіні, так само збірна, колективна підсвідомість народу має свої світла і тіні. Цю думку багато років перед Юнґом висловив Шевченко в містерії „Великий Льох", де поет звернув увагу на два типи українців, на роздвоєння нашого національного „Я".

Один буде, як той Ґонта,
катів катувати!
Другий буде... Оце вже
наш!
Катам помагати.

Ці тіні і темні постаті української дійсности, це сучасні сексоти і доносчики, кочубеї і щербицькі, це ті з українськими прізвищами, прокурори і наглядачі, що знущалися і знущаються над українськими політичними в'язнями. Це немов би для них були написані віщі слова генія:

Схаменіться! Будьте
люди, бо лихо вам буде,
Розкуються незабаром за-
ковані люди,
Настане суд, заговорять
і Дніпро і гори!
І потече сторіками, кров у
синє море...

Шевченко добре розумів, що крім тих, хто активно допомагає окупантові — є і такі, які мовчать і „благоденствують". Це „тутешні", „радянські" люди, „малороси", або як колись казали поляки „почціві русіні".

Про таких людей з погордою висловлювався Василь Симоненко словами...

Є леви, що мурликають,
ніби коти,
Божевільно безглуздо об-
лизують грати,
Ще й пишаються з власної
сліпоти...

Переважаючою силою зброї, голодом, розстрілами, підступом і брехнею Москва поневолила Україну ще й наказує величати річницю Переяславської угоди. Вершком московської брехні є українська совєтська держава-фікція, де переслідують за українську мову і забороняють святкувати Шевченківські роковини.

Відомий наш шевченкознавець Лука Луців писав: „Шевченкові твори — це постійна активна зброя проти Москви, вона не залишає місця на перемир'я, вона діяла за часів Миколи І-го, вона діє і тепер". Москва боїться Шевченкового слова і фальшує його твори. Боїться щоб не перевелися „радянські люди", вірні кочубеї і щербицькі.

Для нас сьогодні, для тих, хто живе в технократичному суспільстві тут і для наших братів і сестер в Україні — думки і ідеї Шевченка — особливо актуальні. Нашу добу характеризує пониження гідности людини. Одиниця, більше як колинебудь почувається безсилою в обличчі подій, і вона здається на ласку чи неласку долі, над якою не має контролі. Події великого душевного підйому і оптимізму часом чергуються із розчаруванням, із якого випливає байдужість. На Заході зневірена молодь почала шукати змісту життя не в його суті, не в цілі, але в щоденному існуванні — екзистенції. Люди перестали думати про зміст і ціль життя, ідеї стали непопулярними кличами. Знайшлися навіть одиниці, які відкинувши відвічні вартості світоглядів прадідів і батьків, почали шукати „нових богів" серед різного роду анархістичних рухів і культів, забуваючи про слова Шевченка,

Якби ви вчились так, як
треба,
Той мудрість би була своя,
А то залізете на небо,
І ми-не ми, і я-не я!

У час посиленого терору на Україні, коли Москва намагається усіма засобами стерти з лиця землі національну свідомість і замінити її почуттям „радянської людини" типу Щербицького, ми є свідками дальшої невгнутої героїчної постави численних нескорених борців, які станули в обороні рідної мови і свого національного „Я". Вони усі ті відомі і невідомі герої, за словами Симоненка: „У хороший Шевченків слід ступали." Та сила Шевченкових ідей почуття духового зв'язку з воюючою Україною зродили серед нашої молоді тут за океаном оборонців — українських в'язнів. Та молодь протестувала, маніфестувала і голодувала на улицях Вашінґтону, Торонто і Ню Йорку.

Треба вірити, що поволі будуть затиратися різні кордони, які віками ділили українців, і що ми усі остаточно будемо себе розуміти і собі взаємно довірити. Цього взаємного довір'я, цієї конспірації душ і сердець найбільше боїться Москва. Боїться, щоб не відізвалася українська совість і не заби-

(Закінгення на стар. 8)

РІК ГЕНЕРАЛА ШУХЕВИЧА-ЧУПРИНКИ

ПРОГОЛОШЕННЯ ЦЕНТРАЛІ КУК

Минає 30 років від того дня, коли зі зброєю в руках на полі бою віддав життя за волю України сл. п. Роман Шухевич — Тарас Чупринка, Головний командир Української Повстанчої Армії, яка упродовж років у час останньої світової війни і після її закінчення ставила геройський опір окупантам України. Разом з ген. Шухевичем-Чупринкою в рядах УПА віддали життя за Україну тисячі найкращих її синів.

Для відзначення цієї історичної дати Комітет Українців Канади проголосив рік 1980 — Роком генерала Шухевича-Чупринки, Головного командира УПА.

Єдиний син нескореного героя Юрій Шухевич від десятків років до сьогодні карається по тюрмах і таборах важкої праці, якого за системою совєтсько-російської окупації України суджено лише за те, що він є сином ген. Шухевича-Чупринки, якого він відмовився публічно нап'ятнувати й відректись як рідного батька.

У свідомості сповнення обов'язку супроти нашої батьківщини України Централя КУК закликає всі українські громади в Канаді при співпраці всіх українських організацій з Відділами КУК на чолі:

— відзначити пам'ять героя України ген. Шухевича-Чупринки з нагоди 30-річчя з дня його геройської смерти і рівночасно

— піднести могутній протест і заклик за звільнення його сина Юрія Шухевича із совєтської тюрми, куди його запроторено всупереч усім основам справедливости людства, караючи дітей за дії батьків.

Комітет Українців Канади
Централя

Вінніпеґ, березень 1980

Л. В.

МИСТЕЦЬ ЗАКОХАНИЙ У РІДНІ КАРПАТИ

У затишному нюйоркському помешканні мистця Вінкентія Овсака все нагадує музей. На стінах розвішані картини, на книжкових полицях багато книжок на мистецьку тематику, навколо картин барвисті рушники різних стилів: полтавські, чернігівські та буковинські. Почесне місце займає бандура.

Далеко за синім океаном лежать карпатські гори, поміж гір заховалась маленька річка Лоториця, на берегах якої розкинулось село Довге. Давно Вінкентій Овсак покинув свої рідні Карпати, але сняться вони йому дуже часто. Та й як не любити свою рідну землю, як не любити свій рідний край, де пробігло дитинство босоноге, де перший раз з-під пензля появилась картина, на якій він намалював рідні Карпатські гори. Здається, що це про його славну землю, про чудові Карпатські гори писав в одній із своїх поезій славний український поет Богдан-Ігор Антонич:

„О земле,земле батьківська,
клятьбо·бездольна,
Моя країно благовіщення!

Сниться йому по ночах, як жінки пасуть худобу на лагідному узгір'ї і згадується своє бідне дитинство. Нелегка йому випала доля. Народився Вінкентій Овсак у 1921 році на Закарпатті,у селі Довге. У 1928 році його батьки виїхали до далекої незнаної Арґентини шукати щастя. Але щастя було далеко. Неласкаво зустріла чужа незнана країна українських поселенців. Малого Вінкентія батьки залишили зі старою бабусею. На все життя запам'ятав майбутній мистець лагідну посмішку бабусі і її чудові казки про Карпати. Її розповіді про рідний край запам'ятались йому на все життя. Вінкентій Овсак почав свою освіту у народній школі,з восьми років почав малювати. Бігаючи босоніж по схилах Карпатських гір, слухаючи як співає Лоториця, маляр із малечих літ полюбив свої рідні Карпати. У народній школі всі стіни були завішані малюнками майбутнього маляра. Після закінчення народної школи у рідному селі Довге, Вінкентій Овсак продовжує навчання в Ужгородській гімназії. У гімназії він познайомився з Антоном Каша, з яким вчився в одній клясі, тепер дуже відомим закарпатським малярем. Разом вони відвідували славного закарпатського маляра Йосифа Бокшая, який своїми тактовними порадами допомагав їм знайти своє місце у чудовому світі малярства.

Непомітно бігли гімназійні роки, минав день за днем, але насувались уже чорні хмари. Чувся гуркіт гармат, гітлерівська Німеччина готувалась до війни. В той же час у далекій Арґентині його батькам пощастило здобути фінансовий ґрунт, і вони викликали сина до себе. Дорога, що її собі вибрав Вінкентій Овсак була нелегкою. За кілька місяців до початку війни він покинув рідне Закарпаття,

(Закінгення на стор. 7)

Анна Власенко-Бойцун

ХРОНІКИ, РОМАНИ І МЕМУАРИ УЛАСА САМЧУКА

[5]

Самчук змальовує також настрої та реакцію української спільноти на хід воєнних подій з вирозумінням і доброзичливою критикою та з правдивим зрозумінням історичних та психологічних процесів, що нуртували тоді серед українського народу. Характеризуючи українську суспільність та її провідників Самчук уникає скрайностей, тому в його споминах немає тієї динаміки, яка характеризує його романізовані твори післявоєнного періоду. Оця Самчукова „aurea mediocratic" проявляється також у мові, напр иклад, в частім вживанні епітету „прекрасний друг" у відношенні до доброго знайомого.

У першому томі своїх споминів „На білому коні" показав Самчук лише першу частину Другої світової війни,а саме блискавичний похід німецької армії на схід, повернення на Україну Похідних груп і початкову окупацію Волині. Тому це — радше погідна книжка, що віддзеркалює надії українського народу на майбутнє, радість з початкової програної московсько-совєтського окупанта і метушливе закріплення української адміністрації, в якій сам автор грає головну ролю. Саме тут проявляється слаба сторінка твору, спомини стають дуже еґоцентричними, на що вказує і назва „На білому коні", очевидно іронічна. В цім томі автор завершує свою давню молодечу мрію — в'їзд до Києва, до столиці України, до якої в двадцятих роках він ішов пішки, але попав на кордоні до в'язниці.

„А так ми — у Києві, це ось сосни Святошиного, поміж ними ветхенькі дачі, а той он трамвай забіг на цю останню зупинку від самого Хрещатика. А я здіймаю капелюх і мовчазно вітаю трамвай разом зо всім, що бачать мої очі. І я вже не знаю, як це назвати, але в кожному разі моя дорога, яка почалася у липні 1924 року, переможно скінчилася. За цей час наша планета зробила сімнадцять орбітних кружлянь, за цей час зірвалась друга світова війна, впало дев'ять держав, на схід послано тридцять дивізій... І все це для того, щоб я міг переможно, на білому коні в'їхати до цього древнього града моїх предків".

Самчук так, як тоді багато української молоді тридцятих років мріяв про побут в рідній столиці та й добре, що це йому пощастило. У споминах знайде читач і свої мрії, радощі й невдачі, бож спомини Самчука вміщають багато історичного матеріялу та психологічного наставлення української спільноти в час Другої світової війни.

Настрій автора менше бадьорий у другому томі „На коні вороному", про що свідчить сам титул. У першому розділі „Київ" Самчук детально описує своє перебування у столиці, зустрічі з Оленою і Михайлом Телігами, Ольжичем, Ірлявським та іншими, і зі своєю майбутньою другою дружиною Танею.

Самчук дає також вичерпну, пригноблюючу картину зруйнованого Києва, понуре життя його мешканців і занедбаного докраю Байкового кладовища.

Другий розділ показує сповнені втоми будні в Рівному, де автор працював тоді співредактором часопису „Волинь" і де в 1941 році була головна квартира німецької армії. Поруч розглядає автор нещасливу долю жидів і їхню расову „вибраність", яка призвела до переслідування жидів і в християнській Еспанії, і в нацистській Німеччині, і в додатку в марксистському СССР.

Німецьку окупаційну владу характеризує Самчук так:

„Ці люди відзначувалися похмурістю „орденських лицарів", непривітливістю зарозумілих дрібноміщухів, арогантністю звичайних хамів... Ніякої англійської рафінованости, ніякого московського хитрунства, ніякого польського задурювання... Йшлося просто, чітко, солдатсько-римським кроком до мети... Поділ на касти, панів, на рабів, на обер і унтерменшів. І шлюс!".

Для докладнішої характеристики німецької окупаційної влади і документальности своїх мемуарів Самчук подає в цілості відозву до населення з підписом райхкомісаря України, Еріха Коха.

В розділі „Ідилія Дамоклового меча" автор віддзеркалює вічну тривогу і непевність, серед якої жило населення України в час німецької окупації, контрастуючи його зі своїм особистим родинним щастям Але загроза не минула також автора, який так добре пізнав німців, живучи в Німеччині кілька років і володіючи прекрасно німецькою мовою. За редакційну статтю „Так було — так буде", в якій Самчук насмілився критикувати німецькі окупаційні методи, його німці заарештували і ув'язнили. І тільки завдяки ранішим своїм знайомствам, його вкоротці звільнено, хоч і не дозволено працювати дальше у редакції „Волині", а замість того його використано як кореспондента ДНБ — німецького пресового бюра.

Наступний розділ присвячений відвідуванню рідних місцевостей: Тилявки, Дермані, Крем'янця, де пройшли дитинство й юність письменника та де його сердечно вітали і гостили друзі та родина.

Найцікавішим, однак, є шостий розділ, „Остання границя". Це детальний репортаж, із його поїздки на Лівобережжя, до Полтави й Харкова. Подорозі відвідує Самчук Кременчук і редакцію „Дніпрової хвилі" де в той час працював Віктор Петров, довголітній совєтський шпигун, відомий в повоєнній літературі під псевдонімом В. Домонтович, автор повісти „Доктор Серафікус". Йому присвячено чимало місця у тому розділі, включно з його фотографією.

В останньому розділі змальований кінець німецького панування в Україні, організування підпільних загонів на Волині, що віддзеркалено докладно в романі „Чого не гоїть вогонь". Вкінці — прощання з рідним Дерманем, родиною і виїзд на Захід.

Третій том споминів Уласа Самчука „Планета ДІ-ПІ" охоплює час від 1945-1948 року, і складається із п'яти розділів, що носять назви таборів позбавлених місця осіб. Тимчасово, після капітуляції Німеччини жив автор у Герсфельді на Гессенщині, але в серпні 1945 року подався дальше на захід і опинився в таборі втікачів в Оффенбах, який входив у сітку щойно зарганізованих допомогових осередків відомого допомого-регабілітаційної організації УНРРА.

У всіх таборах панувало напруження і страх перед насильною репатріяцією, яку автор так представляє:

„Тривоги... Непевність, шукання місця. І загроза „родіни". Її агентура на кожному кроці. Людей ловлено по дорогах, по приватних домах, по таборах, звожувано за колючі дроти й американськими військовими вантажниками, мов би товар, відвожувано за „залізну куртину". Це значило Сибір, каторга, рабство. Слово „родіна" стало страшаком".

Не зважаючи на ці несприятливі умови українські втікачі думали про політичні, чи радше партійні збори й організації, різні товариства, а в першу чергу про організацію письменників, яка мала б стати на сторожі „бути чи не бути". Самчук приділює багато місця саме організації Мистецького Українського Руху, якого він, як уже загально відомий письменник, став головою, а Юрій Шерех душею і промотором праці. Самчук з ентузіязмом з'ясовує постання цього товариства письменників МУР у Німеччині:

„Вирвані з-під гніту НКВД недобитки в незграбних одягах, негайно на руїнах вигнання, стають титанами і проголошують МУР. Хто вони, що вони, звідки вони? Зайві питання. Вони є, вони хочуть і вони можуть. А тому „Велика література". І нема не можу. Малі спроможності переставити на великі спроможності, не „від Києва до Лубень", а від Києва до Ню Йорку і сумма суммарум, дасть Мистецький Український Рух великого, шекспіріянського, ґетевського початку. Щоб щось зробити, треба наперед його уявити".

Речником літератури був, очевидно, Улас Самчук. І треба признати йому, що він її творить. І може його уявлення сповняться, і може українці здобудуть нагороду Нобеля? Бо Самчук є добрим письменником і творить правдиву европейську прозу, якої ми ще не маємо, бо наша проза від Гоголя почавши, є романтичною поезією в прозі.

Спомини „Планета ДІ-ПІ" є знаменитою документальною мемуаристикою. У ній поміщені і листи, і документи, і світлини, які яскраво висвітлюють добу

(Закінгення на стор. 7)

Український День у семінарії св. Василія в Стемфорді

(Зліва): д-р Ярослав Остап'юк, інж. Іван Гунчак, крилошанин о. Ярослав Шуст, студенти Андрій Андріюк (1-ша нагорода), о. ректор Лев Моско, Владика Василь Лостен, Галко Михайло (2-га нагорода), Роман Дармограй (3-тя нагорода) і проф. Роман Романишин.

Це вже з черги десятий Український День у семінарії св. Василія в Стемфорді, що його започаткував невтомний учитель української мови Роман Романишин за згодою о. ректора Лева Моска та за благословенням тодішнього Ієрарха покійного Митрополита Кир Йосифа Шмондюка, а тепер за благословенням Кир Василя. Сама ідея Українського Дня виявилася дуже успішною не тільки для поглиблення знання української мови серед студентів, але для поглиблення їхнього знання з різних ділянок українознавства.

Вміле підбирання тем: про Тараса Шевченка, о. Маркіяна Шашкевича, українських героїв, Слугу Божого Митрополита Шептицького, чи — як цього року — про Українську Церкву, дає змогу студентам, які беруть участь у конкурсі за найкраще опрацьовану й виголошену доповідь на згадану тему, показати себе знавцем мови та відомостей на дану тему. Студенти, які дуже часто приходять до Малої Семінарії без жадного або з дуже слабим знанням української мови, мусять таки поборювати чималі труднощі, щоб вив'язатися зі свого завдання. А кожний із них має бажання таки бути першим, і це дає їм стимул і заохоту до вивчення і мови і предмету. Проф. Р. Романишин мусить мати дійсно багато терпеливости і повної посвяти, щоб це все перевести; треба об'єктивно сказати, що його праця має очевидні досягнення.

Де лежить секрет осягів Професора і його студентів, коли існують такі, часом виглядає — непереборні труднощі, особливо, коли є студенти, що починають від абетки? Відповідь на це питання дасть нам обсервація самого вчителя української мови, голоси учнів і їхніх батьків про проф. Романа Романишина. Він передовсім є, — як то кажеться, — учителем з покликання, з іскрою Божою до того фаху. Він любить свій фах — вроджений педагог, а найважливіше — любить ту молодь, якій намагається вщепити знання української мови, і він розуміє потребу володіти українською мовою для майбутнього священика Української Католицької Церкви. Молодь його любить і шанує. Тож на такому підґрунті мусять рости добрі плоди його праці.

Цьогорічний Український День почався архиєрейською Службою Божою, яку відслужив Преосвященний Кир Василь Лостен, Епарх Стемфорду, в співслуженні о. ректора Лева Моска і о. Петра Дудяка. Капеляном Владики був ректор Колегії св. Василія о. шамбелян Іван Сквілер.

Після Євангелії Владика Кир Василь виголосив змістовну проповідь, в якій підкреслив вагу віри в Бога, вагу Церкви для нашого народу в Україні і ще більше на поселеннях, вагу своєї школи на поселеннях і потребу своїх рідних українських священиків. Відразу після Служби Божої відбувся спільний обід, який приготовили матері студентів, а цілим прийняттям керував префект Колегії о. Іван Терлецький.

Темою цьогорічного Українського Дня, як було згадано, була „Українська Церква". До контесту стало сім студентів: Галко Михайло, Савчин Юрій, Кащак Юрій, Вайтиш Михайло, Дармограй Роман, Андріюк Андрій і Семчук Петро.

В склад жюрі входили: о. крилошанин Ярослав Шуст д-р Ярослав Остап'юк та інж. Іван Гунчак. На основі їхньої оцінки першу нагороду чи місце в контесті взяв Андрій Андріюк, друге місце — Михайло Галко і третє — Роман Дармограй. Владика Кир Василь вручив нагороди трьом першунам, а інші учасники одержали окремі відзнаки за участь.

По роздачі нагород Владика подякував проф. Романові Романишинові, о. ректорові Москові, всім виконавцям і жюрі, погратулювавши студентам за їхні успіхи. Слово заохоти для студентів і признання для професора української мови сказав голова жюрі о. крилошанин Ярослав Шуст.

В мистецькій програмі Дня були деклямації і танці. Деклямації виконали: „Розрита Могила" Шевченка — Ґраусам Геральд, Шупа Йосиф і Дутковський Стефан; „І в мене був свій рідний край" Богдана Лепкого виконали Тарас Ганкевич і Андрій Ганущак. „Отче наш" Янова виконав Вирхнянський Іван. „Великому Митрополитові" Т. Курпіти — Ігор Міджак. Усі деклямації виконано дуже добре.

Хор студентів під управою проф. Йосифа Роля відспівав чотири пісні: „Гимн американський українців" Людкевича, „Ой, літа орел", „Максим козак, Залізняк" Стеценка, „Пливе Човен" Таранченка та „Гопак" Углицького. В програму Українського Дня входили теж народні танці, які вміло підготовив іструктор народних танців Олег Ґенза.

Студенти як вияв вдячности для свого учителя української мови подарували йому гарну ікону Христа Спасителя.

Д-р Василь Ленцик

Св. п. Юрій Гаврилів, заслужений громадянин і диригент, помер у Філядельфії

Філядельфія. — Св. п. Юрій Гаврилів, заслужений громадський діяч та довголітній диригент церковних хорів у Рідному Краю і в Америці, член 397-го Відділу УНСоюзу, помер тут на 79-му році життя в четвер, 20-го березня, осиротивши дружину Теодозію, сина Андрія з родиною, брата Івана з дружиною та велику українську громаду. Часу і порядку похоронів ще не встановлено.

Св. п. Юрій Гаврилів народився 1901 року в Тустановичах в Західній Україні, середню освіту здобув в гімназії в Перемишлі, а університетські студії на Львівському університеті. Перед війною був директором відділу Промбанку в Бориславі, бувши рівночасно найбільш активним в громадському житті, зокрема в організації і розвитку хорового мистецтва. До Америки прибув в 1949-му році і зразу включився в громадське життя, зокрема у Філядельфії. Був довголітнім диригентом церковних хорів, головою відомого хору „Кобзар" у Філядельфії, ініціятором об'єднаних хорів при катедральному храмі Непорочного Зачаття, а востанньому диригентом хору при церкві Царя-Христа.

„Україна сьогодні" буде темою наукової конференції ТУІА

Філядельфія, Па., — В суботу, 19-го квітня, в конференційній залі Українського Освітньо-Культурного Центру при 700 Сідар Ровд в Ебінґтоні біля Філядельфії заходами Дослідного Осередку Промисловости і Техніки України ім. С. Маланюка при Головній Управі Т-ва Українських Інженерів Америки відбудеться особлива науково-технічна конференція на тему „Україна сьогодні" в трьох сесіях.

Темою першої сесії буде „Економічний потенціял України", другої — „Технічний стан України — поступ чи занепад?" і третьої — „Високе шкільництво в Україні".

На конференції доповідатимуть визначні знавці згаданих ділянок.

З нагоди цієї конференції у вечірніх годинах у концертовій залі цього ж центру відбудеться добродійний самостійний концерт відомої оперової співачки сопрано Ляриси Маґун-Гурин.

Обидві імпрези — конференція і концерт — призначені для всіх громадян великої Філядельфії і околиць.

Пластова молодь пише до президента Картера

Ню Йорк, Н. Й. (М.). — Юначки і юнаки пластової Станиці Ню Йорк на заклик спортових референтів цієї Станиці ст. пл. Віри Чуми і ст. пл. Ореста Кизика пишуть листи до президента Джіммі Картера і піддержують його бойкотування Літніх Олімпійських Ігрищ 1980 в Москві. У багатьох листах юнацтво згадує, що інвазія на Афганістан Совєтським Союзом не є першою. Українська Держава була першою окупацією СССР вже в 1920 році.

В час, коли наші змагуни беруть участь під різними прапорами на Олімпійських Ігрищах в СССР, — КПСтаршина (Виховний сектор) рішили влаштувати Пластову Олімпіяду для молодих спортовців і цим виявити свідомість українських спортовців-пластунів.

Пластова Олімпіяда відбудеться в днях 29-го і 30-го червня 1980 року на оселі „Зелений Яр" біля Детройту, Міч.

Крайова Пластова Старшина закликає молодих спортовців до участи.

Пластові Олімпійські Ігрища — це підготовка молодих змагунів до участи в майбутніх світових Олімпійських Ігрищах.

Надя Яворська і Борис Буняк виступлять з дипломовим речиталем УМІ

Велика приємність для учителя музики працювати з талановитими і пильними учнями, а найкраща нагорода — бачити досягнення довголітньої праці зі своїми вихованцями.

Пройти всіх 10 років науки в Музичному Інституті не легко, а підготовити програму до диплому ще важче. Тому вчаться в УМІ сотні учнів, а до диплому доходять одиниці. До тих одиниць належать Надя Яворська і Борис Буняк, які в суботу, 29-го березня, о год. 6-ій вечора в залі Народного Дому в Ірвінґтоні прилюдним речиталем складають свій дипломовий іспит.

Надя Яворська

Надя Яворська, доня Віри з Демчуків і св. п. інж. Володимира Яворського, змалку ставилася до студій музики дуже серйозно, тому вона одержала оцінку „визначно" і брала участь у концертах „Визначних учнів" і громадських імпрезах. В травні 1976 року дала свій перший прелюдний речиталь, виконуючи, як на 14-літню дівчинку, складну програму. Надя брала участь у концертах і авдиціях американської організації МЕА, одержуючи там найвищі оцінки, і виграла в групі підготовки до „Молодих мистців" перше місце та брала участь в „Майстерклясі" в 1978 р.

Талановита і амбітна, Надя всі школи закінчує з оцінкою „визначно", а саме: школу св. Івана Хрестителя, Школу українознавства матурою 1979 року, а цього року — Ірвінґтон гайскул у найвищій категорії учнів. Її прізвище поміщене в книжці „Who's Who in American High Schools",де поміщені знімки і біографії найкращих учнів середніх шкіл у цілій Америці. Надя має теж журнаїстичні здібності, дописує до шкільної газети, належить до Студентської громади і бере жваву участь у громадському житті. Надя — член Українського Народного Союзу, Відділ 88.

Борис Буняк

Борис Буняк,син Наталки з Гніздієнків і Петра Буняка, з малого хлопчика заповідався на доброго піяніста.

Він, хоч студіює медицину в Ратґерському університеті і є на листі декана, як свій побічний предмет бере теорію музики, і в наступному семестрі буде продовжувати студії фортепіяну в тому ж університеті у відомого піяніста Яна Ґорбатого.

В Музичному Інституті Борис складав всі іспити з оцінкою „визначно", брав участь в „Концертах визначних учнів" і громадських імпрезах, брав участь в компетиціях американських музичних організацій, де в Associated Music Teachers Leagwe of New York, Inc. виграв перше місце і виконував Токату Ігоря Шамо в Карнеґі Рісайтел Гол в травні 1979 року.

Борис присвячував багато часу праці в Пласті, був виховником і два роки братчиком на літніх таборах.

Школу українознавства закінчив матурою з поступом „дуже добрим" в травні 1978 року. Борис — член 459 Відділу УНСоюзу.

Надя і Борис залюбки виконують твори українських композиторів і пропаґують їх серед чужинців, тому вони були учасниками Концерту української музики, який відбувся в Карнеґі Рісайтел Гол 2-го червня 1979 року.

Молоді виконавці Надя і Борис гратимуть складні твори Баха, Бетговена, Шумана,Шопена,Ліста, Дебюссі, Фоменка, Грудина, Жука і Шамо. Вони вірять, що культурна публіка Нюарку і околиці піддержать їх своєю присутністю, тим більше; що ввесь дохід з концерту вони призначили на потреби Українського Народного Дому в Ірвінґтоні.

Таїса Богданська

УЧАСНИКИ ПАНЕЛЮ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

Андрій Шевченко — ОДУМ

Андрій Шевченко — член ОДУМ'у останніх 16 років. Він був учасником відпочинково-виховних таборів ОДУМ'у і також таборів виховників Юного ОДУМ-у. Останні три роки працював викладачем і членом команди табору виховників. В 1978 і 1979 роках був комендантом одумівського відпочинково-виховного табору „Хортиця" на оселі ОДУМ'у „Київ" у Аккорд, Н. Й.

В новій організаційній структурі ОДУМ'у Андрій Шевченко старший виховний провідник. Це найвищий ступінь для члена цієї організації. Він виконує обов'язки референта зовнішніх зв'язків при Головній раді коша старших виховників ОДУМ'у в ЗСА. Андрій також очолює Філію ОДУМ'у в Бавнд Бруці, Н. Дж., та є мистецьким керівником вокально-інструментального ансамблю „Полтава" при Філії ОДУМ'у в Бавнд Бруці.

Андрій Шевченко також є виховником роя юнаків при Філії і є представником ОДУМ'у до Конференції центральних українських молодечих та студентських організацій при УККА.

Крім праці в ОДУМ'і Андрій Шевченко викладає історію та географію України в місцевій українській школі.

Андрій Шевченко закінчив студії з політичних наук у Ратґерському університеті в Ню Бронсвіку, Н. Дж. Він плянує продовжувати свої студії з метою осягнути докторат.

Ігор Мірчук — СУМ

Ігор Мірчук народився 18-го квітня 1953 р.у Філядельфії, Па, де закінчив середню школу Кардинал Даґерті Гай Скул, а відтак вступив до Темпл університету. Тут він здобув бакаляврiят політичних наук, а згодом маґістерку з педагогії. Тепер мґр Мірчук працює над двома докторатама, а саме: з педагогіки при Темпл університеті та з історії при Українському Вільному Університеті.

У Спілці Української Молоді (СУМ) Ігор Мірчук виконує функції головного булавного юнацтва при Крайовій управі. Від наймолодших років Ігор активно працює в цій Спілці особливо на таборах та при Осередку у Філядельфії, де був головним виховником табору, викладачем на вишкільних таборах для сумівських виховників, референтом знання на злетах та членом команди на сумівських здвигах. В листопаді 1977 року Ігоря Мірчука обрали до Крайової управи СУМ за головного булавного.

Ігор Мірчук відзначається також активністю в загальному студентському житті, особливо в ТУСМі та у філядельфійському комітеті оборони українського імени, в т. зв. Українській Лізі проти знеславлення.

Богдан Євген Поритко — Пласт

Богдан Євген Поритко має 26 років, він пластун вже 19 років і член 25-го куреня Уладу старших пластунів „Чорноморці". В роках 1977-78 Богдан був курінним.

Богдан відбув новацькі й юнацькі вишколи та осягнув ступені впорядника Уладу пластунів новаків і Уладу пластунів юнаків. Він також закінчив Лісову школу та відбув понад два десятки різних пластових таборів та десяток разів був у таборових проводах, включно з постом капітана, бунчужного морського табору, коменданта спеціяльного піонерського табору та бунчужного обласних новацьких таборів.

В Крайовій Пластовій Старшині Богдан займав такі пости: референт Уладу старших пластунів та референт морського пластування. Він працював п'ять років братчиком, заступником гніздового та впорядником у трьох пластових станицях. Богдан одержав найвище старшо-пластунське відзначення Святого Юрія в бронзі в 1977 році. Тепер він перебрав обов'язки голови організаторів виховної програми Свята Юрія-80 на Вовчій Тропі.

Богдан Євген Поритко адвокат з фаху. Він закінчив правничі студії у Бостонському університеті і також дістав академічний ступінь бакалавра з психології у Прінстонському університеті.

Андрій Прятка — ТУСМ

Андрій Прятка має 23 роки, він закінчив Нюйоркський університет з ступнем бакалавра з історії та політичних наук. Його другим предметом в університеті була журналістика. Андрій Прятка закінчив українську середню школу — Академію св. Юра в Ню Йорку, як також здав матуру в Школі українознавства при Осередку СУМ в Ню Йорку.

Після закінчення маґістерських студій в Українському Вільному Університеті Андрій має намір здобути докторат на УВУ.

В ТУСМ'і Андрій почав активно працювати як референт преси та інформації при Крайовій управі. Він також був у свій час заступником голови осередку діяльности ТУСМ'у в Ню Йорку, згодом головою цього осередку, а в 1976 році заступником голови — Схід Крайової управи ТУСМ'у. З 1977 року Андрій Прятка був екзекутивним заступником голови Крайової управи ТУСМ, а в 1978 і 1980 роках його обрано на голову Крайової управи ТУСМ'у.

У зв'язку з його обов'язками голови Крайової управи ТУСМ'у, Андрій Прятка відвідав крім багатьох осередків діяльности ТУСМ'у в ЗСА також інші молодечі осередки, де зустрінувся з багатьма студентами, членами організацій у різних містах Америки.

Роксоляна Стойко — СУСТА

Роксоляна (Роня) Стойко народилася 3-го вересня 1957 року у Ню Йорку. Середню школу Сейнт Пітерс Гай Скул вона закінчила у Ню Бронсвіку, Ню Джерзі, а відтак в Даглес коледжі при Ратґерському університеті в 1979 р. здобула бакалавра з політичних наук та історії з різними відзначеннями. Роксоляна плянує продовжувати студії на відповідних факультетах для осягнення маґістерського, а потім докторського дипломів.

Роня активно виявляла себе в шкільному житті учнів в середній школі, а згодом була членом Української студентської громади ім. Григорія Сковороди при Ратґерському університеті. В цій студентській громаді Роня була секретарем, скарбником і врешті головою у 1976 році. Як голова громади Роня сконцентрувала свою діяльність на зовнішньому відтинку при університеті, особливо влаштуванням т. зв. „Українського дня", про який знають сотні, а то й тисячі неукраїнських студентів і професорів цього великого стейтового університету.

Союз Українських Студентських Товариств Америки (СУСТА) з самого початку цікавив Роксоляну і вона ще в 1976 році увійшла до СУСТА за референта спеціяльних доручень. Рік пізніше конгрес СУСТА обрав її на пост заступника голови — Схід. XVIII конгрес обрав Роксоляну Стойко головою СУСТА та рівночасно і заступником Центрального Союзу Українського Студентства (ЦеСУС).

Мар'яна Михайлюк — Зарево

Мар'яна Михайлюк народилася 11-го лютого 1961 року у Філядельфії, Пенсильванія. Середню освіту закінчила при Факсчейс Гай Скул, а опісля перейшла до Темпл університету, де студіює політичні науки.

Ще у середній школі Мар'яна активно включилася у студентське життя, а особливо в Українське академічне товариство „Зарево", та в інші українські молодечі організації, наприклад: МУН, Пласт. На останньому конгресі „Зарева" в Америці в Лігайтоні Мар'яна секретарювала та брала активну участь у дискусіях. Опісля Мар'яна на Світовому конгресі „Зарева" знову відіграла активну ролю, як секретар цього з'їзду та активний дискутант.

Євген Чижович — УСЦАК

Євген Чижович народився у Лютовиськах, Західня Україна, 27-го січня 1935 року. Від наймолодших років він активний у спорті, головно в копаному м'ячі, в легкій атлетиці і плаванні. Свою спортову кар'єру Євген розпочав у таборах скитальців у Західній Німеччині, а по приїзді до ЗСА продовжував її у Філядельфії в місцевому УСО „Тризуб", пізніше УСК Ню Йорк, „Січ" Елизабет, СТ „Україна" Монтреаль, СТ „Україна" Торонто і УСВТ „Чорноморська Січ", де він є членом управи.

Євген закінчив середню школу „Норт Католік" у Філядельфії та Темпл університет з ступнем бакалявра з педагогіки. В 1967 році Євген Чижович продовжував студії в Нюйоркському університеті, а пізніше в Сітон Гол університеті, де він осягнув маґістерський диплом з педагогіки. По закінченні студій мґр Чижович працює учителем фізичного виховання і тренером копаного м'яча та легкої атлетики в середній школі в Мейплвуді.

В 1973 році Чижович був призначений тренером Збірної дружини копаного м'яча ЗСА, яка під його проводом перемогла репрезентацію Польщі, Канади і Бермуд. В 1978 році провід Професійної Американської Ліґи Копаного М'яча офіційно відзначив Євгена Чижовича за його минулі і теперішні заслуги для розвитку копаного м'яча в Америці.

АМЕРИКАНЦІ, ЯКІ ПЛЯНУВАЛИ ЇХАТИ ДО МОСКВИ НА ОЛІМПІЯДУ, а тепер, солідаризуючись із закликом президента Картера, не поїдуть, понесуть фінансові втрати, бо СССР не хоче віддати їм їхнього завдатку на побут і поїздку в Москву. Таких американців, що вже заплатили половину коштів совєтам, є понад 10.000 осіб і їхні вплати виносять сім мільйонів долярів. Для бодай частинного матеріяльного відшкодування для них, можливо, буде ухвалено спеціяльний дозвіл від Податкового уряду ЗСА списати цей втрачений завдаток з їхнього податку. Також минулого тижня президент нюйоркської туристичної агенції виїхав до Москви домагатися звороту цих семи мільйонів, хоча СССР їх ледве чи поверне, покликаючись на те, що бойкот Олімпіяди не обов'язковий, а добровільний для громадян Америки, і тому ті, що вплатили завдаток, можуть, якщо хочуть, до Москви їхати й використати свої гроші.

ЧОРНИЙ АМЕРИКАНСЬКИЙ ДИПЛОМАТ—АМБАСАДОР, голова делегації ЗСА до ОН Дональд МакГенрі, який подав американський голос за голосною протиізраїльською резолюцією ОН, що засудила творення нових ізраїльських селищ на окупованій арабській землі 1-го березня, опинився під обстрілом ізраїльтян і їхніх симпатиків у ЗСА; тому впливові чорні американці ЗСА, представники в Уряді Картера, побоюючись, щоб МакГенрі не довелося так само, як у свій час іншому чорному дипломатичному діячеві в ОН, Андрю Янгові, резиґнувати зі свого становища, вирішили тихо об'єднатися, щоб дати якнайбільшу підтримку цьому їхньому одноплемінникові. Понад десяток високопоставлених чорних урядовців зійшлися на нараду останнього тижня у Вашінґтоні і постановили виступити єдиним фронтом, якщо інцидент в Раді Безпеки ОН потягне за собою неприємні консеквенції для МакГенрі.

В ІЗРАЇЛІ ХОЧУТЬ ПРИСПІШИТИ ПЕРЕГОВОРИ про автономію палестинців на Західньому березі в той спосіб, щоб формальні сесії засідань уряду провадити не двічі на місяць, як досі, а кілька разів на тиждень, — каже старший речник ізраїльського уряду. Сам уряд пропонує таке збільшення своїх власних засідань.

Студії в УВУ у 1980 році

ПОВІДОМЛЕННЯ РЕКТОРАТУ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

1. Літній семестр Філософічного факультету та факультету Права й Економічних наук почнеться 1-го липня і триватиме до 29-го серпня. Цього року викладатимуть 28 професорів УВУ, п'ять професорів-гостей, три доценти УВУ та 10 викладачів-докторів філософії і права. Семестральна оплата виноситиме 800 німецьких марок. В час семестру можна буде осягнути 9 до 12 кредитів. Студії на УВУ завершуються магістерським, зглядно докторським дипломом.

2. Педагогічні курси для вчителів українських шкіл і виховників молодечих організацій із узгідненням психології, дидактики та методики викладання українознавчих предметів. Вони триватимуть чотири тижні, від 28-го липня до 22-го серпня. Виклади вестимуть п'ять професорів УВУ і чотири викладачі — доктори філософії. Оплата виноситиме 350 німецьких марок. Учасники цих курсів можуть здобути до 6 кредитів, які, в мірі потреби, будуть зараховані в їхніх загальних студіях. Крім того на бажання вони отримають посвідки і транскрипти для інших університетів.

3. Курси українознавства організовані в тому пляні, щоб українська молодь мала змогу поширити і поглибити свої знання про Україну в її сучасному і минулому. Вони відбуватимуться від 28-го липня до 15-го серпня, тобто три тижні. На них будуть викладати п'ять професорів, два викладачі — доктори філософії та один викладач-гість. Оплата виноситиме 100 німецьких марок. На ці курси можуть вписуватися не лише студенти, але також учні вищих кляс середніх шкіл. Після закінчення курсанти отримають посвідки УВУ.

За інформаціями про Літній семестр, Педагогічні курси і Курси українознавства просимо звертатися прямо до УВУ на таку адресу:

Ukrainische Freie Universität, Pienzenauerstr. 15, 8000 München 80 — BRD.

4. Літні англомовні курси „Мюнхенський проєкт". Ці курси влаштовує Центральний Мічигенський університет у співдії з УВУ. Виклади відбуватимуться від 20-го червня до 15-го липня. Програма складатиметься із чотирьох трикредитових викладів з ділянки політичних наук, історії української політичної думки та української мови. Викладатимуть три професори. Програма включає подорожі, екскурсії, відвідини культурних центрів Лондону, Брюсселю, Риму та ін. За інформаціями про цей курс просимо звертатися на такі адреси:

Dr. Ihor Kamenetsky Political Science Department, Anspach 235, CMU, Mt. Plesant Mich. 48859.

Sharon Horgan, School of Continunig Education and Community Services, Rowe No.126A, CMU, Mt. Plesant Mich. 48859.

5. Літні курси „Европа-проєкт 1980". Це — тритижнева програма Рокленд-коледжу Стейтового університету Ню Йорку у Саферн, Н.Й., у співпраці з УВУ. Виклади цієї програми відбудуться від 7-го липня до 25-го липня. Програма складається із трьох трикредитових викладів: 1. Слов'янська цивілізація, англійською мовою; 2. Українська Козацька держава; 3. Історія східньої Европи, українською мовою. Виклади вестимуть два професори.

За інформаціями у справі цих курсів просимо звертатися на такі адреси:

Prof. Dr. Wasyl Luchkiw Rocland Comminuty College, State University of New York, 145 College Rd. Suffern N.Y. 10901, USA.

Prof. Dr. Petro Goy, 101, 2nd Ave., New York, N.Y. 10003, USA.

Dr. Irena Moroz, 19 Brule Crescent, Toronto, Ontario, M6S 4H8, Canada.

6. Літній курс „Манітобська програма 1980". Це — нова чотиритижнева програма, що її організує український відділ Манітобської Асоціяції модерних мов у співпраці з Українським Вільним Університетом. Виклади відбуватимуться від 29-го червня до 27-го липня. У програмі трикредитовий курс на тему „Поселення українців поза межами України, а також відвідини різних місцевостей Німеччини, Австрії тощо. Слухачі Манітобської програми матимуть можливість також слухати інші курси УВУ та записуватися на студії при УВУ для здобуття наукових ступенів.

За точними інформаціями про цей курс просимо писати на таку адресу:
Dr. Boryslav N. Bilash 209 Scotia Street Winnipeg, Man. Canada R2W 3X2.

7. Курс української мови (нижчий рівень) відбуватиметься від 28-го липня до 15-го серпня. Він матиме 45 годин навчання і передбачений для тих, що не знають або слабо володіють українською мовою. Оплата курсу становитиме 300 нім. марок.

Студенти УВУ мають знижену ціну в гуртожитку Рідної Школи на кошти прожитку в Мюнхені. Повне утримання виносить лише 130 німецьких марок тижнево.

Докладніші відомості про УВУ і цьогорічні виклади подаємо у Програмі викладів УВУ. Хто хотів би мати нашу програму, хай звертається до УВУ в цій справі на таку адресу:
Ukrainische Freie Universität, Pienzenauerstr. 15, 8000 München 80, BRD.

Ректорат УВУ

Сергій Небожинський перевибраний на голову УККА повіту Нассав

Гемпстед, Лонг Айленд (М. Курчак). — В неділю, 24-го лютого, відбулися загальні збори Відділу УККА повіту Нассав на Лонг Айленді. Зборами проводила Президія в складі: Мирон Мицьо — голова, проф. Іван Самійленко — заступник, Валентина Лисняк — секретар.

Після звітів управи, що їх складали: голова — інж. С. Небожинський, секретар — М. Курчак, фінансовий референт — Богдан Курчак, референт УНФонду — Іван Пакош та голова Контрольної комісії Юрій Солтис, і після широкої дискусії — уділено уступаючій управі абсолюторію та вибрано нову управу на 1980 рік.

До нової управи ввійшли: інж. Сергій Небожинський — голова, Богдан Копистянський — перший заступник, Володимир Білий — другий заступник, Микола Курчак — секретар, Богдан Курчак — фінансовий референт, Осип Іванів — референт УНФонду. До реферату зовнішніх зв'язків увійшли: Богдан Копистянський, Ілярій Зарицький мол., Орися Дацків. Імпрезовий реферат складається з чотирьох осіб: Іван Саранча, Валентина Лисняк, Ігор Кучмак та Ігор Шпачинський.

Вільні члени управи: Олександер Калиновський, Оксана Дацків, Контрольна комісія: Іван Пакош, Роман Мац, Марія Якубовська. Листу кандидатів до нової управи запропонував зборам Петро Шанайда в імені Номінаційної комісії, що діяла перед і під час зборів.

На цих зборах Відділу Централю репрезентував її екзекутивний директор мгр Іван Базарко, який після короткого слова про ролю УККА в житті нашої американської української громади вручив грамоти признання двом членам управи: Іванові Пакош і Миколі Курчакові за їхню працю та заслуги в системі УККА.

По зборах Відділ гостив приявних кавою і солодким.

Відбулись Загальні Збори 32-го Відділу УНСоюзу ім. Олега Ольжича у Філядельфії

Філядельфія, Па. (с.г.). — Тут, у залі Українського Горожанського Клюбу при Френклін вулиці, в неділю 2-го березня відбулися 12-ті річні збори дуже активного 32-го Відділу УНСоюзу ім. Олега Ольжича.

Збори відкрив голова Ярослав Лебідь, привітавши присутніх членів і союзового організатора Степана Гавриша та попросивши вшанувати померлих членів Відділу однохвилинною мовчанкою. Відтак приступлено до вибору президії для переведення зборів. На бажання присутніх до президії обрали мгра Володимира Яціва — голову і Ярослава Лебедя — писаря.

Протокол з попередніх річних зборів відчитав мгр Володимир Яців, а члени уступаючої управи склали звіти. Ярослав Лебідь інформував, що співпрацював з секретарем, допомагав йому в збірці грошей від членів, разом відвідували проспекти, а також брав участь в нарадах Філядельфійської Округи. Про многогранну працю Відділу звітував секретар мгр Володимир Яців: в звітовому році зібрано для УНСоюзу майже 14.000 долярів членських вкладок; у цей сам час зібрано до каси Відділу 297.55 долярів, з чого вплачено 25.00 дол. на фонд УККА. В ювілейному році УНСоюзу Відділ придбав 18 нових членів, а втратив у цей час одинадцять членів, збагатившись на сім членів. Отже на 31 грудня 1979 року Відділ нараховував 254 члени. Секретар також інформував про свою працю на різних постах у суспільно-громадських установах міста Філядельфії.

Касир Відділу Іван Хитрук доповнив звіт секретаря даними про його співпрацю з головою і секретарем Відділу, якому час від часу допомагав в збірці членських вкладок.

За Контрольну комісію звітував голова Михайло Сапіга, висловлюючи признання для секретаря за чітке ведення книговодства, спеціяльно звертаючи увагу на касу, в якій перший раз є понад 200.00 долярів. В імені Контрольної комісії він запропонував висловити уступаючій управі довір'я з признанням. По звітах наступила дискусія, у якій члени Микола Ящук, Іван Музичка, Іван Хитрук, Михайло Сапіга, Дмитро Ясінський і Петро Романишин заторкнули ряд важливих справ. Всі вони висловилися позитивно про ведену управою працю, а голово но секретаря мгра Володимира Яцева, завдяки якому Відділ дальше зростає з членства. На внесок касира Відділу Івана Хитрука присутні члени одноголосно схвалили закупити з відділових грошей один шер в сумі 50.00 дол. на сплачення морґеджу Дому Філядельфійської Округи.

З черги до слова був запрошений організатор Союзу Степан Гавриш, який подякував членам управи за запрошення і пригадав, що 32 Відділ імени Олега Ольжича був заснований Михайлом Хоминому, що вклав „душу" у цей Відділ. Завдяки його наполегливій праці у скорому часі Відділ мав понад 200 членів, а коли він переїхав 1978 року на сталий побут до Лігайтону, Па., то і там відразу заложив новий 389 Відділ при „Ольжичівці".

Степан Гавриш також ґратулював управі Відділу за гарну працю і відмітив позитивну діяльність секретаря мгра Володимира Яцева, який перебрав обов'язки секретаря 32 Відділу щойно в березні 1979 року, за цей короткий час придбав 18 нових членів і збагатив Відділову касу. Секретар вже в 1980 році має придбаних 10 нових членів. Організатор Гавриш інформував присутніх про загальні союзові справи, зокрема про організаційний плян, бо в біжучому році заплановано придбати чотири тисячі нових членів Українського Народного Союзу.

Зібрані ставили різні запити організаторові, а відтак приступлено до вибору управи на 1980 рік, яку обрано в особах: Ярослав Лебідь — голова, Яків Пацовський — заступник голови, мгр Володимир Яців — секретар, Микола Ящук — заступник секретаря, Іван Хитрук — касир, Іван Музичка — організаційний референт. Членами управи обрано Ярослава Левандовського, Івана Дмитруса і Дмитра Ясінського. Контрольну комісію очолив Михайло Сапіга, а членами обрано Евстахія Максим'юка і Петра Романишина.

На нарадах відбулася гостина для учасників зборів, що її з рамени Відділу приготовила пані Катерина Зінь.

Юнацтво читає Пластовий Журнал „Юнак" і танцює

В п'ятницю 8-го лютого в Пластовому Домі, при Другій евеню в Ню Йорку, відбувся „Вечір Юнака" навесело, організований куренем „Верховинки".

Церемоній — майстер старший пластун Роман Юзенів своїм дотепним гумором забавляв усіх присутніх. Юнацтво легко реаґувало й допомагало йому.

Конферансьє зазначив, що „Вечір Юнака" відбувається щойно п'ятий раз. Привітав всіх присутніх, відмітив провід станиці, редколеґію, а спеціяльно довголітнього редактора журналу „Юнак" станичну Станиці Ню Иорк, пластунку — сеніорку Ольгу Кузьмович. У своєму дуже коротенькому слові Ольга Кузьмович привітала усіх і бажала приємної забави.

Відтак журнал „Юнак" став живим — його сторінки почали промовляти до присутніх. Юнак Орест Декайло читав статтейку „Перший українець — генерал у Канаді" — Йосиф Романів („Юнак" ч. 3, 1972). Юначка Христя Добрянська поділилася пережиттям, котре так вміло передала Меласа Соневицька у дописі „Різдво Катрусі" („Юнак" ч. 1, 1979). Старший пластун Богдан Гошовський дебютував зі своїм віршем „Малий інженер". Юнак Роман Бідяк при звуках своєї гітари мрійливо зачаровував присутніх піснею „Раз дивний сон"..., що її навчився у таборі „Молодої Думки" від комендантки Діяни Гавриляк. Про „Добре діло" гуртка „Рясів" Лесі Юзенів („Юнак" ч. 6-7, 1969) читала Ксеня Зєлик. Гуморескою „Молодий маляр" („Юнак" ч. 11, 1979) забавляв присутніх Андрій Оберишин. При „словогрі" міркували юні учасники про правильне значення українських слів.

Годі було переводити дальше вечір, не привітавши голову Метрополітарного Відділу УККА інж. Е. Івашкова. Лесик Кмета промовляв до кожного, читаючи „Зробімо пластовий іспит совісти" Олі Винницької („Юнак" ч. 8-9, 1969). Деякі взяли собі цей іспит совісти до серця і потихеньку виходили із залі. Останню сторінку з датками й оголошеннями подав юнак Володимир Яремчук.

Надпрограмовою точкою був виступ гуртка юнаків зі 49-го Куреня ім. Д. Вітовського з Трентону. Вони цікаво в сучасному стилі відіграли п'єску „Князь Лев" під звуки музики із „Кінґ Тат" Стефана Мартіна. Ця сценка була нагороджена другим місцем на 18-ій Пластовій Орликіяді 10-11 листопада 1979 року на Союзівці („Свобода" ч. 264, 1979).

По програмі відбулася вечірка. Смачний буфет влаштував курінь „Верховинка". Музика — оркестра „Кришталь" — під проводом юнаків Олеся Добрянського і Петра Струтинського так заграла, що самі ноги танцювали. Не диво, що забава протяглася далеко за північ.

М.М.

Крайовий З'їзд Осередкових і Курінних УСП

У суботу, 10-го лютого, в Голідей Інн у Нюарку, Н. Дж., відбувся старшопластунський Крайовий з'їзд осередкових і курінних.

На з'їзді було присутніх понад 30 старших пластунів і пластунок з Баффало, Клівленду, Гарфорду, Джерзі Ситі, Ню Йорку, Пассейку, Філядельфії, Сиракюз, Вашінґтону, Нюарку та Ню Бронсвіку. В з'їзді взяли участь такі курені: Лісові Чорти, Чорноморці, Перші Стежі, Чортополохи, Лісові Мавки, Буриверхи, Ті що греблі рвуть, Верховинки, Княгині, Чоти Крилатих та Шостокрилі.

Предсідником з'їзду був ст.пл. Петро Ставничий, референт УСП при Крайовій Пластовій Старшині. Присутні також були: пл.сен. Евстахія Гойдиш, голова Крайової Пластової Старшини; пл.сен. Володимир Свинтух, голова Сектору зв'язку й організації, та пл.сен. Юрій Тарасюк, Крайовий комендант пластунів.

На з'їзді було порушено ряд проблем, які відносяться до старшого пластунства, головно проблеми більшої співпраці старшого пластунства в рамцях пластової організації і питання, як ліпше заактивізувати старше пластунство.

З'їзд підтвердив згідно з правильником УСП, що пластові відзначення для старшого пластунства не існують і тому не повинні бути уділювані.

Також рішено змінити вимоги оформлення в старшому пластунстві: нова передумова для оформлення є кандидатура до котрогось зі старшопластунських куренів.

Крім того заплановано виготовити інформаційні брошури про всі старшопластунські курені для старшого юнацтва, яке переходить до старшого пластунства. На святах весни плянується мати відповідні гутірки, які б інформували юнацтво про працю в старшому пластунстві та про курені, до яких вони можуть вступити.

Для поліпшення праці Крайової Пластової Старшини запропоновано закупити „міні-компютор", кошти на який повинні зложити всі члени старшопластунських куренів. Також рішено звернутися до сеніорських куренів допомоги в цім задумі.

На з'їзді вибрано підготовчу номінаційну комісію на черговий Крайовий з'їзд УСП, що відбудеться в днях 14 і 15 червня 1980 року в Клівленді.

З'їзд дав змогу представникам осередків і куренів обмінятися думками та укласти плян тіснішої співпраці. Такі з'їзди є дуже корисні і необхідні.

О. К-ин

ФКУ на Західньому побережжі

Кембрідж, Масс. (ФКУ). — В першій половині лютого ц.р. репрезентанти Головної Екзекутиви Фонду Катедр Українознавства (ФКУ): Степан Хемич (голова) і Василь Лагошняк (організаційний референт) відбули 9-ти денну поїздку по Каліфорнії. Інформації про Український Гарвард, про всебічний розвиток українських студій в тому університеті захоплювали слухачів.

На західньому побережжі Америки створено нові комітети ФКУ. В Сан Дієго комітет ФКУ очолив Олександер Скоп, а в склад комітету ввійшли: Оля Ґереґа (секретарка), Іван Башуцький (скарбник), Іван Деревляник, Федір Мирон, Віра Яворська.

В Сан Франсіско головою комітету ФКУ став мґр Осип Кладко, членами — Віра Зубрицька, Едвард Черепенко, Оксана Сидорак, Христина Шмотолоха.

Комітет ФКУ в Лос Анджелесі очолює інж. Богдан Микитин, а Остап Ґац є організаційним референтом ФКУ на Захід.

Представником ФКУ в Ореґоні є Микола Горбулик.

В Академії св. Юра даватимуть університетські кредити

Ню Йорк, Н.Й. — Сестра Моніка, ЧСВВ, директорка Академії св. Юра в Ню Йорку, повідомляє, що університет св. Івана признав право деяким учителям Академії викладати предмети студентам 12-ої кляси, за які ці учні можуть здобути університетські кредити.

Слідуючі учителі уповноважені викладати ці предмети: Татіяна Носед — наука про державу III; наука про державу IУ (по три кредити за кожний предмет). Д-р Ігор Соневицький — теорія музики, опера (по три кредити за кожний предмет).

Герман Фрідмен — калькулюс І (4 кредити).

В додатку до цього пані Т. Носед теж викладає заавансований курс світової історії, за який учні теж можуть здобути університетські кредити. Таким способом учні можуть здобути 19 університетських кредитів у останньому році навчання й у той сам час виконати всі зобов'язання для одержання диплому закінчення середньої школи.

Студенти 12-ої кляси, які використають цю нагоду, можуть закінчити університет за три роки замість чотири.

На наступний рік Академія св. Юра подбає про додаткові курси, що за них учні зможуть одержати університетські кредити.

В Україні видано двотомник — „Листи до Марка Вовчка"

Київ. — Тут у видавництві „Наукова Думка" в 1979 році надруковано гарно виданий і добре ілюстрований двотомник п.з. „Листи до Марка Вовчка", в якому знаходиться 261 лист із листування цієї письменниці. Вправді, раніше у періодичній совєтській пресі друковано кореспонденцію Марка Вовчка, але там появилося лише 175 з 527 листів, які ввійшли до двотомника, — інформує київська „Літературна Україна".

Відповідальними редакторами цього видання є: О.Є.Засєнко та Н. Крутікова. Упорядковували його і давали свої примітки: О. Гончар, С.А. Кривошапова, Б.Б.Лобач-Жученко та І.П.Меґела. Видавництво користувалося рукописами Інституту російської літератури АН СССР та родинними архівами Марка Вовчка, які зберігаються у її онука Б.Б.Лобача-Жученка.

Газета вирізняє поміж іншими такі особливі листи до Марка Вовчка, як Тараса шевченка, О. Герцена, М. Чернишевського, М. Добролюбова, Д. Писарєва, І. Турґенєва, М. Некрасова, О. Плещеєва, В. Слепцова, П. Лаврова та П.Ж. Етцеля, кореспонденція яких із письменницею „свідчить про спільність інтересів демократичних та революційно-демократичних діячів у боротьбі за кращу долю народу", — завважує газета.

Пишучи про це видання, „Літературна Україна" згадує Івана Франка, який в своєму листуванні до А. Кримського підкреслив велику ролю, яку відіграє кореспондеційний зв'язок поміж письменниками, навіть віддавши йому першенство перед іншими матеріялами, бож на думку І. Франка — листи навіть другорядних письменників можуть мати значення у вивченні історії літератури і суспільства.

УСПІХИ НАШОЇ МОЛОДІ

Д-р Лев Ігор Чайковський — новий український лікар

Громада Чікаґо дістала нового українського лікаря д-ра Лева Ігоря Чайковського, і радіє успіхами його і нашої молоді взагалі.

Левко народився в Чікаґо 27-го лютого 1953 року в родині панства Лева і Катерини Чайковських. Після закінчення народної школи при парафії св. о. Николая, він продовжував навчання в середній школі св. Ігнатія, яку закінчив з найвищим відзначенням у 1971 році. Завдяки його високим оцінкам в науці він одержав стипендію стейту Іллінoй і вирізнення „National merit letter of Commendation".

На вищі студії вступив Левко до Іллінойського університету в Чікаґо, де його включено в програму групи „James schalars". В 1975 році він одержав диплом бакалавра вільних і стислих наук з відзначенням. За його успіхами в навчанні Левко був вписаний до „Книги Академічних „Почестей" Іллінойського університету та став членом ряду почесних товариств.

Дальші студії Левко продовжував в Медичній школі Іллінойського університету, які успішно закінчив весною 1979 року, одержуючи диплом доктора медицини.

Будучи студентом четвертого року медицини, він дістав дозвіл відбути вибрані ним теоретично-практичні курси в Медичній школі Гарвардського університету в Бостоні і в Медичній школі Джан Гопкінс університету в Балтиморі. В березні 1979 року його прийнято в ряди почесного медичного товариства Альфа Омега Альфа.

Д-р Левко Чайковський зростав в українському середовищі та брав активну участь у молодечих українських товариствах. Він закінчив Школу українознавства матурою, був членом українського Пласту, Студентської Громади та належав до молодечого хору „Спудеї" при парафії св. о. Николая.

Він належав також до Медичної громади, а після закінчення медичних студії став він членом Українського Лікарського Товариства Північної Америки (УЛТПА).

Зараз д-р Лев Ігор Чайковський відбуває свою чотирирічну резидентуру і спеціялізацію в психіятрії в Медичному центрі Єйльського університету в стейті Коннектикат.

Д-р Павло Пундій

Українці польської армії організуються

Уже від довшого часу українці польської армії збираються. Чому так довго чекали? Вже сорок років, як Польща пропала, вони тоді були ще молодими і з приходом до Америки десять років пізніше могли організуватися. Причиною того явища було те, що не було причини. Не було теж, чим чванитися: вони Польщі і її армії не любили. Я вже у 1936 році приїхав до ЗСА і на мене дивилися давні еміґранти, як на того що служив полякам. Не могли зрозуміти, як міг українець служити в польській армії. Тому не належало це до популярности організувати польських вояків.

І так в Америці повстала ветеранська організація — Українська Спрілецька Громада, яка з приходом нової політичної еміґрації перемінилася на Об'єднання бувших Вояків Українців Америки, щоб задоволити всіх і всіх об'єднати.

Повстало Об'єднання ОбВУА, а відтак прийшло до роз'єднання. Повстали нові формації ветеранів, усусуси, дивізія, дві УПА. До тих груп ветерани польської армії не вступали, бо не мали з ними нічого спільного, не мали про що з ними говорити. Те саме сталося з т.зв. „корейцями", що були в американській армії, які зразу вступили до ОбВУА, та скоро з нього виступили. Вони не могли постійно слухати рефератів про Чортківську офензиву, похід на Київ чи Зимові Походи. Вони думали катеґоріями генерала Мек-Артура, 38-ої паралелі, Пусану і Жовтої Ріки, а тисячі тих, що були у В'єтнамі, вступили просто до Амерікен Лідженс, чи „Ветеранс оф Форейн Ворс".

Для ветеранів польської армії прийшла добра нагода організуватися, бо вони можуть набувати статус ветеранів альянтських армії. Дивізійник, член ОбВУА і ветеран польської армії взявся за діло. Дотепер він зібрав 50 осіб, з чого 30 приходять на збори; вони заложили нову організацію.

Між ними є такі, що були в польській армії, але на війні не були; є такі, що з вибухом польсько-німецької війни попали у т.зв. Перший жут (Rzut); є такі, що перейшли з урядом через Румунію до Франції; члени армії Андерса і учасники боїв за Монте Касіно. Є такі, що на перший „жут" не доїхали до кадри, є такі яких розбили німці у мішках Ченстохови і Кутна; а є й один контрактовий старшина з армії УНР підполковник Зарицький, що був комендантом батерії артилерійського польського полку важких гармат.

Чекати на привілеї альянтського вояка довго, треба в міжчасі щось робити, бо навіть військо може розбігтися, як нема команди і вправ. Таку команду вибрано, як слідує: Яків Берестянський, голова; Володимир Шевчик, секретар; Вол. Микитка, касир. Щодва місяці збираються в домі сеньйорів, а темою зборів бувають доповіді на тему плекання військових традицій, бо „Жать чи не жать, а сіяти треба".

Одну з доповідей мав ген. Константин Мандзенко. Не забувають вони і за товариське життя. Улаштовано Просфору, а у квітні по святах буде спільне військове Свячене.

Один з ветеранів Іван Сапливий — народження 1900 року — служив у армії австрійській, українській (УГА), польській і в Дивізії чи армії УНА. Він скінчив 80 років, здоровий; його дружина влаштувала йому по зборах 80-ліття. Їй допомогли кілька жінок, бо ветерани вірять, що треба і жінок реєструвати і приучувати до військового діла.

Була повна вечеря українського стилю, вино і гарячі напої.

Ветерани не вірять в саму лише каву і солодке; чи як Український Золотий Хрест розголошує — ласощі, а вірить в повний військовий „менаж".

Співом многоліттвія і промовами під впливом „гарячих напоїв", кави і ласощів закінчено ту веселу імпрезу.

Чи є які послідки праці цієї групи?

Так. Всі ті вояки 2-го корпусу армії Андерса і всі ті, що були вояками у Франції, мають права до медичної опіки. Треба лише зголоситися до шпиталів Амерікен Ветеран Адміністрейшен!

Степан Куропась

„Завоювати майбутність поможе нам книжка і тільки книжка".
(С. Єфремов)

МАЄМО НА СКЛАДІ

НЕ ЗВОЛІКАЙТЕ, А ЗАМОВЛЯЙТЕ!

Богдан Ігор Антонич: ЗІБРАНІ ТВОРИ 1909-1937. Зредагували: Святослав Гординський і Богдан Рубчак $10.00

Бабай: КАРУСЕЛЯ ВІРШІВ — лірика, сатира, гротеск, придибашки, баляндраси, словокрутки, прясіканки та чиста правда ..... $ 7.00

Василь Барка:
- а) ВЕРШНИК НЕБА — есеї ..... $ 2.00
- б) ЖОВТИЙ КНЯЗЬ — повість, друге видання $ 5.00
- в) ЗЕМЛЯ САДІВНИЧИХ — есеї ..... $ 6.00

Іван Барчук: ІСКРИ РОЗУМУ — том перший $10.00

Олесь Бердник:
- а) БЛАКИТНИЙ КОВАЛЬ — поезії ..... $ 4.25
- б) УКРАЇНА СІЧІ ВОГНЯНОЇ — есеї — листи 3.75

Іван Білик: МЕЧ АРЕЯ — „казання про великого князя Богдана, званого Аттілою... про давніх русичів і давній Київ... розповідь про життя; труд і подвиги наших далеких предків" $10.00

Андрій Білинський:
- а) ГРОМАДСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ В СРСР ..... $ 3.00
- б) СВІТ І МИ — аналіза української політики на тлі конфлікту вільної демократії з комунізмом 3.00

Д-р Данило Богачевський: НА ВОЗІ І ПІД ВОЗОМ — картини з життя галицького вояка і правника ..... $ 6.00

Пилип Вакуленко: У ЦАРСТВІ КОРАЛІВ ..... $ 6.00

Наталія Полонська-Василенко:
- а) ЗАПОРІЖЖЯ XVIII-го СТОЛІТТЯ ТА ЙОГО СПАДЩИНА у 2-ох томах $15.00
- б) ІСТОРІЯ УКРАЇНИ — два томи $49.00

Видавництво „Пролог": ГРАФІКА В БУНКРАХ УПА. Альбом дереворитів виконаних в Україні 1947-1950, мистця українського підпілля Ніла Хасевича — „Бей-Зота" та його учнів ..... $ 4.00

Видавництво „Сучасність": ХРОНІКА ТАБОРОВИХ БУДНІВ ..... $ 5.00

В-во „Червона Калина": СОЮЗ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ 1914-1918, Відень — нове ..... $ 6.00

Видання Закордонних Частин Організації Українських Націоналістів і Братства б. Вояків УПА ім. св. Юрія Переможця: СПІВАНИК УПА ..... $ 4.00

Василь Витвицький:
- а) МАКСИМ БЕРЕЗОВСЬКИЙ — життя і творчість ..... $ 5.00
- б) МИХАЙЛО ГАЙВОРОНСЬКИЙ — життя і творчість ..... $ 2.00

Михайло Влох: ВИННИКИ, ЗВЕНИГОРОД, УНІВ ТА ДОВКІЛЬНІ СЕЛА — історично-мемуарний збірник $15.00

Р. Володимир:
- а) ПАЛКІ СЕРЦЯ — вибрані твори ..... $ 2.50
- б) ПРОЩАВАЙ, МИНУЛЕ — повість 4.00

Барбара Ворд: П'ЯТЬ ІДЕЙ, ЯКІ ЗМІНЮЮТЬ СВІТ (переклад з англійського) ..... $ 3.00

Олекса Воропай: В ДОРОЗІ НА ЗАХІД (щоденник утікача) ..... $ 5.00

Юрій А. Вудка: МОСКОВЩИНА (мемуарний есей) — нове $12.00

Василь Гарба: НА РОЗПУТТЯХ (до історії одного покоління) ..... $ 7.50

Іван Гвозда: ДЕРЕВ'ЯНА АРХІТЕКТУРА УКРАЇНСЬКИХ КАРПАТ $30.00
Wooden Architecture of the Ukrainian Carpathians

Яків Гніздовський: ДЕРЕВОРИТИ, 1944-1975 ..... $25.00
Woodcuts, 1944-1975, імпозантне мистецьке видання.

Микола Гоголь: ТВОРИ — у 2-ох томах ..... $ 4.50

Олекса Гай-Головко: ПОЕТИЧНІ ТВОРИ — 1933-1947, том перший ..... $ 3.50

Марія Голод: ЧОТИРИ ПОРИ РОКУ — поезії 1972-1976 ..... $ 4.00

Г. Голоскевич: ПРАВОПИСНИЙ СЛОВНИК ..... $ 7.50

Катерина Горбач: МІЙ СЛІД НА ВОДІ — поезії ..... $ 2.50

Василь І. Гришко: УКРАЇНСЬКИЙ „ГОЛОКОСТ", 1933 $ 3.00

Олекса Грищенко: МОЇ ЗУСТРІЧІ І РОЗМОВИ З ФРАНЦУЗЬКИМИ МИСТЦЯМИ ..... $ 5.00

Михайло Грушевський: ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ (п'ять томів) $36.00

Докія Гуменна:
- а) БЛАГОСЛОВИ МАТИ — казка-есей ..... $ 6.00
- б) ЕПІЗОД ІЗ ЖИТТЯ ЕВРОПИ КРИТСЬКОЇ — феєрія ..... $ 3.00
- в) МИНУЛЕ ПЛИВЕ В ПРИЙДЕШНЄ — розповідь про Трипілля $10.00
- г) ЧОТИРИ СОНЦЯ — оповідання й новелі ..... $ 6.00

Володимир Ґалан: БАТЕРІЯ СМЕРТИ ..... $ 5.00

Борис Антоненко-Давидович: ЯК МИ ГОВОРИМО $12.50

Д-р Михайло Данилюк:
- а) НА МЕДИЧНІ ТЕМИ — лікарський довідник ..... $ 7.00
- б) ПОВСТАНСЬКИЙ ЗАПИСНИК 4.00

Ген.-хор. д-р Роман Дашкевич: АРТИЛЕРІЯ СІЧОВИХ СТРІЛЬЦІВ У БОРОТЬБІ ЗА ЗОЛОТІ КИЇВСЬКІ ВОРОТА ..... $ 3.50

Олексій Запорожець-Де чад: ГАРБУЗОВА МІСТЕРІЯ — гумористична повість ..... $ 3.00

Володимира Демус: НА ЛЮДСЬКИХ ОЗЕРАХ — поезії ..... $ 2.50

Микола Дербуш: ВІРШІ ..... $ 3.50

Микола Домашевський: ІСТОРІЯ ГУЦУЛЬЩИНИ — перший том $20.00

Іван Дмитрик: У ЛІСАХ ЛЕМКІВЩИНИ — спомин вояка УПА — друге видання ..... $ 8.00

Ред. Антін Драган: ЛУКА МИШУГА — збірник ..... $ 6.00

Федір Дудко: МОЯ МОЛОДІСТЬ — сторінки споминів $ 2.00

Осип Дячишин: ЧЕРЧЕ — моє рідне село — монографія ..... $ 2.50

О. Жданович: ОЛЕНА ТЕЛІГА — збірник: а) поезії, б) проза й публіцистика, в) біографічний нарис, г) спогади і матеріяли, ґ) літературно-критичні оцінки $20.00

Галина Журба: ДАЛЕКИЙ СВІТ — розповідь автобіографічна ..... $ 5.00

Мирон Заклинський: ДМИТРО ВІТОВСЬКИЙ — громадський діяч, стрілецький ідеолог, вождь Листопадового Зриву, секретар Військових Справ ЗОУНР ..... $ 2.00

Осип Залеський: МАЛА УКРАЇНСЬКА МУЗИЧНА ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ..... $ 6.50

Олена Звичайна та Михайло Млаковий: ВОРОГ НАРОДУ — повість — вартісне $15.00

Олекса Ізарський: ПОЛТАВА — повість $12.00

Ред. В. Ісаїв: УКРАЇНЦІ В АМЕРИКАНСЬКОМУ ТА КАНАДСЬКОМУ СУСПІЛЬСТВАХ (соціологічний збірник) $12.00

Богдан Казанівський: ШЛЯХОМ ЛЕҐЕНДИ, спомини $ 8.00

Ігор Калинець: ВОГОНЬ КУПАЛА — поезії ..... $ 2.00

Міртала Кардиналовська (Бентон): РАЙДУЖНИЙ МІСТ — (переклад з російської мови Асі Гумецької) ..... $ 5.00

Ред. Іван Кедрин:
- а) ЖИТТЯ — ПОДІЇ — ЛЮДИ — спомини та коментарі $20.00
- б) ПАРАЛЕЛІ В ІСТОРІЇ УКРАЇНИ — з нагоди 50-річчя Ризького миру 3.00

Володимир Кедровський: ОБРИСИ МИНУЛОГО — деякі останні діячі — українофіли напередодні революції 1917 року ..... $ 2.50

Іван Керницький:
- а) БУДНІ І НЕДІЛЯ — короткі історії ..... $ 5.00
- б) ПЕРЕЛЕТНІ ПТАХИ (довші та коротші, менше й більше веселі історії, в краю, на скитальщині і на гостинній землі Вашінґтона, написані 1942-1952 ..... $ 1.50

Р. Кіплінг — *переклад* Юр. Сірий:
- а) БРАТИ МОУГЛІ — оповідання з життя дитини між звірями — видання друге ..... $ 3.00
- б) ОТ ТАК КАЗКИ ..... $ 1.00

Ізраїль Клейнер: НАЦІОНАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ОСТАННЬОЇ ІМПЕРІЇ $11.00

Микола Климишин: В ПОХОДІ ДО ВОЛІ — спомини (том перший) $15.00

Іванна Климовська: „ЯК СМІХ ЛУНАЄ — БІДА ВТІКАЄ" — гумор Язичинської (відомої в США, як „Гриць Зозуля" в спідниці) ..... $ 5.00

Степан Клочурак: ДО ВОЛІ — спомини $10.00

Ірена Книш: НЕЗАБУТНЯ ОЛЬГА БАСАРАБ — вибране $10.00

Д-р Юрій Княжинський: НАРИС ІСТОРІЇ РИМСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ ..... $ 7.00

Олекса Кобець: ЗАПИСКИ ПОЛОНЕНОГО — пригоди і враження учасника Першої світової війни ..... $ 7.50

Микола Ковалевський: ПРИ ДЖЕРЕЛАХ БОРОТЬБИ — спомини, враження, рефлексії, в 3-ох частинах.
- I Напередодні (1905-1017)
- II Революційний зрив (1917-1920)
- III На чужині (1920-1939) $10.00

Людмила Коваленко: ТИХА ВОДА — повість ..... $ 6.00

Микола Ковшун: ЕПІЛОГ ПРИЙДЕ — збірка драматичних творів ..... $ 6.00

Едвард Козак: ГРИЦЬ ЗОЗУЛЯ ..... $ 8.00

Любов Коленська: ПАВЛІВ ТРІЮМФ — збірка оповідань ..... $ 4.50

І. В. Коляска: ОСВІТА В РАДЯНСЬКІЙ УКРАЇНІ — переклад з англійської мови, з доповненням і додатками — дослідження дискримінації і русифікації.
- М. опр. ..... $ 5.00
- Т. опр. 6.50

Нестор Король: УКРАЇНСЬКЕ КОЗАЦТВО — РОДОНАЧАЛЬНИК КІННОГО ВІЙСЬКА МОСКОВІЇ-РОСІЇ ..... $ 2.50

Алла Коссовська:
- а) ДВІСТІ ПЕРШИЙ ..... $ 1.50
- б) ПАМОПОЗЬ — поезії 1.00
- в) ЦІНА ДУШІ 6.00

Григорій Костюк: ОКАЯННІ РОКИ: від Лук'янівської тюрми до Воркутської трагедії (1935-1940 рр.) ---- $ 6.00

Михайло Коцюбинський: ТВОРИ у двох томах — 1884-1902, 1903-1912 ..... $ 9.00

Ол. Кошиць: РЕЛІГІЙНІ ТВОРИ (730 сторінок) ---- $30.00

Ред. Богдан Кравців: ЗІБРАНІ ТВОРИ — повна збірка поетичної творчости — том І $15.00

Володимир Кубійович: УКРАЇНЦІ В ГЕНЕРАЛЬНІЙ ГУБЕРНІЇ 1939-1941. Історія Українського Центрального Комітету $10.00

Роман Купчинський:
- а) МИ ЙДЕМО В БІЙ — альбомне мистецьке видання $16.00
- б) СКОРОПАД — поема 3.50

Микола Лазорський:
- а) СВІТЛОТІНІ — збірник історичних нарисів, оповідань, статтей, спогадів 1949-1969 ..... $ 7.00
- б) ПАТРІОТ — Григор Орлик (1702-1759) — історичне оповідання ..... $ 6.50

Д-р Василь Лев: БОГДАН ЛЕПКИЙ: життя і творчість $15.00

Леся Лисак: ТЕРПКІ ПАХОЩІ — новелі ..... $ 5.00

Д-р Зиновій Лисько: УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ МЕЛОДІЇ — тт. 1-6 ..... $90.00

Марія Лівицька: НА ГРАНІ ДВОХ ЕПОХ ..... $ 7.50

Д-р Михайло Лозинський: ГАЛИЧИНА В РР. 1919-1920 ..... $ 5.00

Д-р Лука Луців:
- а) ОЛЬГА КОБИЛЯНСЬКА В СТОРІЧЧЯ ЇЇ НАРОДИН ..... $ 1.00
- б) ВАСИЛЬ СТЕФАНИК — співець української землі ..... $ 8.00
- в) ІВАН ФРАНКО — борець за національну і соціяльну справедливість ..... $ 5.00
- г) МАРКІЯН ШАШКЕВИЧ — біографія і характеристика творчості ..... $ 2.50
- ґ) ТАРАС ШЕВЧЕНКО — співець української слави і волі ..... $ 2.00

Уляна Любович: РОЗКАЖУ ВАМ ПРО КАЗАХСТАН (друге видання) ..... $ 5.00

Степан Любомирський: ПРОМЕТЕЇВ ВОГОНЬ — роман: нове — чудове $15.00

Станіслав Людкевич: ДОСЛІДЖЕННЯ, СТАТТІ, РЕЦЕНЗІЇ, „Музична Україна", 1973 — вартісне $10.00

Евген Ляхович: ФОРМА І ЗМІСТ УКРАЇНСЬКИХ ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАНЬ ..... $ 3.00

Д-р Іван О. Максимчук: НАРИС ІСТОРІЇ РОДУ ПЕТРУШЕВИЧІВ ..... $ 5.00

Іван Мартинюк: МОЄ РІДНЕ СЕЛО ЦЕНІВ У БЕРЕЖАНЩИНІ $20.00

Іван Мартюк: ЦЕНТРОСОЮЗ — Союз кооперативних союзів у Львові в роках 1924-1944. Спогади співучасника праці й змагань українського кооперативного руху ..... $ 5.00

С. М. Мечник:
- а) НЕСКОРЕНІ — документальна повість про геройську боротьбу членів революційної ОУН ... $ 5.00
- б) ПІД ТРЬОМА ОКУПАНТАМИ — спогади українського революціонера-підпільника ..... $ 5.00

Д-р Л. Мишуга: ШЕВЧЕНКО І ЖІНКА (жінка в житті і творах поета) ..... $ 2.50

Д-р Петро Мірчук: СТЕПАН БАНДЕРА — символ революційної безкомпромісовости ..... $ 3.00

Петро Мірчук: УКРАЇНСЬКА ПОВСТАНСЬКА АРМІЯ 1942-1952 ..... $10.00

Валентин Мороз:
- а) ЕСЕЇ, ЛИСТИ Й ДОКУМЕНТИ ..... $ 5.00
- б) МОЙСЕЙ І ДАТАН — есей ..... $ 3.25

Богдан Нижанківський: СВЯТО НА ОСЕЛІ — повість . $ 5.00

Дм. Нитченко: ЕЛЕМЕНТИ ТЕОРІЇ ЛІТЕРАТУРИ І СТИЛІСТИКИ ..... $ 3.25

Іван Овечко: ЧЕХОВ І УКРАЇНА. (Походження А. П. Чехова, його зв'язки з Україною й українські елементи в житті і творчості письменника). З передмовою Василя Лева ..... $ 5.00

Жигмонд Богдан Олексин: ПІСНЯ ПРО ЧЕРВОНУ КАЛИНУ 1914-1974, історія УСС-ів для молоді ..... $ 3.50

Лариса М. Л. Залеська Онишкевич: КОНТРАСТИ — збірка молодечої творчости (поезія, проза, музика і графіка) ..... $ 4.00

Валерій Остапенко:
- а) ВЕРШНИКИ В ЖИТАХ ..... $ 4.00
- б) СВІТ ЗА ОЧІ ..... $ 5.00

Ред. Михайло Островерха:
- а) БЛИСКИ І ТЕМРЯВИ 1918-1919-1920 ..... $ 3.00
- б) ВОЛОДАР — IL PRICIPE ..... $ 5.00
- в) НА ЗАКРУТІ — осінь 1939 року ..... $ 5.00

Марія Пастернакова: УКРАЇНСЬКА ЖІНКА В ХОРЕОГРАФІЇ — друге, доповнене видання ..... $ 3.50

Михайло Петрівський: МРІЇ СЛЬОЗАМИ ОБЛИТІ — оповідання з життя українських піонерів і імігрантів в Канаді (другий наклад) ..... $ 7.50

В. Підмогильний: МІСТО — роман, чудове ..... $ 6.00

М. Л. Подвезько: УКРАЇНСЬКО-АНГЛІЙСЬКИЙ СЛОВНИК, друге, виправлене і доповнене видання, близько 60.000 слів $12.50

Ред. Леонід Полтава:
- а) ВАЛТОРНА — збірка поезій, лірична ..... $ 1.50
- б) МАЛИЙ ІНДІЯНИН ..... $ 1.00

Микола Понеділок: ДИВО В РЕШЕТІ ..... $ 6.95

Володимир Попович: МАРІЯ ДОЛЬНИЦЬКА — ЕМАЛЬ, з англійським перекладом Юліяна Залізняка, імпозантне видання $25.00
Wolodymyr Popowycz: MARIA DOLNYTSKA — ENAMEL. English translation by Julian Salisnjak.

Д-р Юліян Рабій: САМБІРСЬКА БОГОРОДИЦЯ — монографія ..... $ 3.00

Володимир Радзикевич: ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ, у 3-ох томах ..... $ 9.00
- Том I. — Давня і середня доба
- Том II. — Нова доба
- Том III. — Нова доба

Микола Руденко:
- а) ЕКОНОМІЧНІ МОНОЛОГИ (нариси катастрофічної помилки) ..... $ 8.00
- б) ПРОЗРІННЯ — поезії і поеми. Статті Петра Григоренка і Ігоря Качуровського.
  - Тверда опр. $10.75
  - М'яка опр. ..... $ 8.75
- в) ХРЕСТ — поема - чудове ..... $ 1.75
- г) Я ВІЛЬНИЙ — самвидавна поема з України. Історія хвороби, щоденник кандидата в шизофреніки ..... $ 1.75

Мілена Рудницька: НЕВИДИМІ СТИГМАТИ $15.00

Антін Рудницький: УКРАЇНСЬКА МУЗИКА — історично-критичний огляд $17.00

Кость Шонк-Русич: ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОГО МИСТЕЦТВА В ІЛЮСТРАЦІЯХ $32.00

Іванна Савицька: З ПТАШИНОГО ЛЕТУ — образки сучасного - дружні усмішки - репортажі ..... $ 5.00

Степан Самійленко: ДНІ СЛАВИ — спогади ..... $ 4.00

Улас Самчук:
- а) ВОЛИНЬ — роман у трьох частинах $21.00
  - Ч. I — Куди тече та річка
  - Ч. II — Війна і революція
  - Ч. III — Батько і син
- б) ЖИВІ СТРУНИ — бандура і бандуристи $25.00
- в) СЛІДАМИ ПІОНЕРІВ, Епос Української Америки $15.00
- ґ) НА ТВЕРДІЙ ЗЕМЛІ — роман ..... $ 5.00

Евген Сверстюк: ВИБРАНЕ $10.00

Володимир Свідзінський: МЕДОБІР — поезії ..... $ 6.00

Іван Світ: УКРАЇНСЬКО-ЯПОНСЬКІ ВЗАЄМИНИ 1903-1945, історичний огляд і спостереження ..... $ 8.00

Іван Світличний: ҐРАТОВАНІ СОНЕТИ — збірка написана в ув'язненні, 63 сонети і 12 віршів ..... $ 4.00

Василь Симоненко: ҐРАНІТНІ ОБЕЛІСКИ — збірка вибраних творів в українському оригіналі та англійському перекладі Андрія М. Фр. Чировського ..... $ 5.00

Іван Смолій: У ЗЕЛЕНОМУ ПІДГІР'Ї — повість ..... $ 2.50

Юрій Соловій: ПРО РЕЧІ БІЛЬШІ, НІЖ ЗОРІ — збірка статтей про мистецтво й мистців $15.00

Олекса Солтисік: ТА ЗЕМЛЯ НАША — повість ..... $ 4.00

Ігор Соневицький: АРТЕМ ВЕДЕЛЬ і його музична спадщина ..... $ 4.00

Леонід Соневицький: ІСТОРІЯ УКРАЇНИ — синхроністично-хронологічна таблиця ..... $ 1.50

Михайло Соневицький: ГОМІН ДАВНОМИНУЛИХ ДНІВ — збірка оповідань ..... $ 3.00

Д-р Михайло Сосновський:
- а) ДМИТРО ДОНЦОВ — політичний портрет з історії розвитку ідеології українського націоналізму $12.00
- б) МІЖ ОПТИМІЗМОМ І ПЕСИМІЗМОМ. Вибрані статті і есеї $16.00
- в) НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПОЛІТИЧНОЇ ДУМКИ ..... $ 2.00

Д-р Матвій Стахів:
- а) УКРАЇНА В ДОБІ ДИРЕКТОРІЇ УНР — монографічна праця, брошурована в 7-ох томах $22.00
- б) ТРЕТЯ СОВЄТСЬКА РЕСПУБЛІКА В УКРАЇНІ — нариси з історії третьої воєнної інвазії Совєтської Росії в Україні і розвитку окупаційної системи в часі: Листопад 1919 — Листопад 1924 ..... $ 4.00

Матвій Стахів і Микола Фр.-Чировський: МИХАЙЛО ГРУШЕВСЬКИЙ — статті, спогади, документи $12.00

Іван Стоцький: КЛЕПАЧІВСЬКИЙ РЕЙД — повість із часів УПА ..... $ 6.00

Василь Стус: СВІЧА В СВІЧАДІ — поезії ..... $ 4.00

Східньо-Европейський Дослідний Інститут:
- а) ВЯЧЕСЛАВ ЛИПИНСЬКИЙ
  архів — том 6 ..... $16.00
  листи Дмитра Дорошенка до Вячеслава Липинського
- б) архів — том 7 ..... $17.00
  листи Осипа Назарука до Вячеслава Липинського

Остап Тарнавський: БРАТ-БРАТОВІ, книга про ЗУАДК ..... $ 5.00

Юрій Тарнавський: ОСЬ, ЯК Я ВИДУЖУЮ — збірка поезій українською і англійською мовами ..... $ 4.00
THIS IS HAW I GET WELL

Володимир Татомир: ЮНАЦТВО В ОБОРОНІ РІДНОЇ ЗЕМЛІ — спогади про участь української молоді у визвольних змаганнях 1918-1920 років ..... $ 3.00

Митрополит Іоанн Теодорович: У ВЕЛИКЕ НЕВІДОМЕ — три томи $15.00
- Частина I: вглянення
- Частина II: доходження
- Частина III: взорення

Зеновія Терлецька: УКРАЇНСЬКІ СТРАВИ ..... $ 7.00

Кость Туркало: СПОГАДИ ..... $ 2.50

Ген. О. Удовиченко: ТРЕТЯ ЗАЛІЗНА ДИВІЗІЯ, РІК 1919 ..... $ 7.00

Українська Могилянсько-Мазепинська Академія Наук і Науково-Дослідне Товариство Української Термінології: ПРАВОПИСНИЙ СЛОВНИК УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ, за редакцією: Яр. Рудницького і К. Церкевича $18.00

Українське Видавництво „Смолоскип" ім. В. Симоненка: УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОЗАХИСНИЙ РУХ Документи й матеріяли київської української громадської групи сприяння виконанню гельсінських угод.
- Тверда оправа $12.75
- М'яка оправа ..... $ 9.75

Ярослав Чумак:
- а) УКРАЇНСЬКЕ ДОШКІЛЛЯ. Збірник виховних матеріялів для українських родин і дитячих садків $20.00
- б) УКРАЇНСЬКІ ДІТИ — НАШЕ МАЙБУТНЄ Збірник виховних матеріялів і Антологія Діти та молодь в українській літературі ..... $ 7.00

Українські поети в Австралії: З-ПІД ЕВКАЛІПТІВ — поезії ..... $ 3.50

Ігор Федів і Вол. Золотополець: СИН УКРАЇНИ — історична повість у 3-ох частинах з ілюстраціями, друге змінене видання ..... $ 7.50

Ред. Євген Федоренко:
- а) РУХ ОПОРУ І САМООБОРОНИ В УКРАЇНІ ..... $ 5.00
- б) СТИЛЕВІ ШУКАННЯ МИХАЙЛА КОЦЮБИНСЬКОГО ..... $ 1.50

о. д-р Юрій Федорів: ПОЯСНЕННЯ ЦЕРКОВНИХ БОГОСЛУЖЕНЬ І СВЯТИХ ТАЙН ..... $ 7.00

Іван Франко: ТВОРИ — 20 томів, комплет $80.00

Микола Хвильовий: ТВОРИ — в п'ятьох томах том І $15.00

Леся Храплива:
- а) ДАЛЕКИМ І БЛИЗЬКИМ — вірші ..... $ 3.50
- б) ОТАМАН ВОЛЯ — повість для молоді (друге видання) ..... $ 3.00
- в) У ТЕМРЯВІ — нариси ..... $ 2.00

Богдан Цимбалістий: ПРОБЛЕМА ІДЕНТИЧНОСТИ. — УКРАЇНА ЧИ АМЕРИКА ..... $ 2.50

Дмитро Грицько Цяпка: ҐОРИТЬ ЛІС! — спомини колишнього вояка УПА $10.00

Василь Чапленко:
- а) ДРАМАТИЧНІ ТВОРИ ..... $ 5.00
- б) МОВНА ПОЛІТИКА БІЛЬШОВИКІВ НА УКРАЇНІ В 1950-60 РР. ..... $ 5.00
- в) ПІВТОРА ЛЮДСЬКОГО — повість ..... $ 2.00
- г) ПІДСТАВИ АДИГЕЙСЬКОЇ ТЕОРІЇ ..... $ 3.00
- ґ) СПРАГА БЕЗМЕРТЯ — оповідання й п'єски $ 3.00
- д) УКРАЇНЦІ — повість ..... $ 3.00

Данило Чайковський: МОСКОВСЬКІ ВБИВЦІ БАНДЕРИ ПЕРЕД СУДОМ — докладний перебіг розправи, цінні документи, голоси преси $12.00

Дмитро Чуб:
- а) З НОВОҐВІНЕЙСЬКИХ ВРАЖЕНЬ На слідах Миклухи-Маклая ..... $ 3.50
- б) НОВИЙ ОБРІЙ — АЛЬМАНАХ, література, мистецтво, культурне життя ..... $ 2.50
- в) СТЕЖКАМИ ПРИГОД — оповідання, нариси, вірші ..... $ 3.70

Тарас Шевченко: КОБЗАР, з поясненнями й примітками д-ра Василя Сімовича $12.00

Юрій Шерех: ДРУГА ЧЕРГА — збірка статтей про літературу, театр, ідеологію $12.00

Авраам Шіфрін: У СОВЄТСЬКІЙ КАТІВНІ — із свідчень політв'язня ..... $ 1.50

Августин Штефан: ЗА ПРАВДУ І ВОЛЮ — спомини і дещо з історії Карпатської України $10.00

ХРОНІКИ, РОМАНИ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

великого ісходу, в якого післанництво не сумнівається автор „Планети ДІ-ПІ".

„Ситуація унікальна. На терені Европи Заходу таборує Україна Сходу. Парадокс чи післанництво? Вигнання і кара Божа?.. Але для мене це продовження мене самого і всього того, що почалося в Орській кріпості"...

Життя автора проходить помежи працею над „Остом", а громадською працею, чи радше культурно-освітньою: збори, доповіді, публіцистика та провід МУР-у. Тільки майбутній історик зможе безпристрастно оцінити працю, чи суму праць того еміграційного відродження української літератури, яке проходило під відновленим кличем 1920 років „Геть від Москви" і внесло чимало культурних, західньоевропейських елементів у нашу літературу, як під оглядом тематики, так і стилістики.

Можливо, що найкращим досягненням МУР-у був журнал „Арка", місячник. Це був журнал літератури і мистецтва, і критики, редактором якого був Юрій Шерех. Появилося одинадцять чисел „Арки" (від 32-72 сторінки) великого формату, в якому друкувались твори чи статті всіх членів МУР-у (Самчук подає також список членів цього Товариства і редакції). Правда, були в МУР-і й непорозуміння, головно, з огляду на партійні розбіжності між поодинокими членами, але цей мистецький рух проробив велику працю, яка достатньо не є ще ані досліджена, ані оцінена. МУР продовжував працю ВАПЛІТЕ, *„яка складалася з 27-ми членів і в якій тільки сімом дозволено вмерти природною смертю"* - твердить Самчук —

„Ось тому ми в таборах ДІ-ПІ, ось тому МУР, ось тому Америка. Ще не знайдено слова, щоб це сказати, ще не знайдено міри, щоб це зміряти, ще не знайдено ваги, щоб це зважити. Це, що ми пишемо, це лиш нотатки"...

Найбільше віддано для тієї організації письменників працював, за твердженням автора, Юрій Шерех (Шевельов). Він був *„...редактором, селектором, оформлювачем всього матеріялу... Що в нормальних умовинах вимагало б цілого штабу фахових працівників, в цьому випадку виконувалось дослівно одною людиною"...*

Мемуаристика Уласа Самчука дає багатий і всебічний огляд Другої світової війни та чотирьох повоєнних років. Усі три томи вміщають понад сотню документальних матеріялів і 57 світлин, і могли б стати джерельними, коли б автор додав покажчик прізвищ, які виступають у споминах і про яких Самчук подає часто цікаві біографічні дані.

І хоч є чимало критиків, які висміюють його прагнення до „великої літератури", егоцентризм і закидають йому „брак християнського світогляду", то навіть і вони погодяться із твердженням, що сучасна українська література немає сьогодні ані кращих романістів, ані літописців, ані мемуаристів, чи взагалі прозаїків.

МИСТЕЦЬ ЗАКОХАНИЙ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

але на все життя він забрав зі собою до чужої незнаної Аргентини любов до рідного краю, спів Лоторичі і гомін Карпатських гір.

Нелегким було життя Вінкентія Овсака у соняшній Аргентині. Кім тільки йому не доводилось працювати. Був Вінкентій Овсак учителем української мови у далекій провінції Чако, працював деякий час у газеті, а потім, здобувши освіту, працював на будовах Аргентини. Але на якому місці він би не працював, ніколи не випускав пензля із своїх рук. На жаль, перші праці В. Овсака, які він привіз зі собою до Аргентини пропали під час повені. Але в Аргентині маляр продовжував удосконалювати своє мистецтво. Однак, на жаль, малярство не стало основним зайняттям В. Овсака. Бож тяжко працюючи, він тільки зміг свій вільний час присвячувати улюбленій справі. З-під його пензля виходили картини, в яких він змальовував рідні Карпати, річку Лоторицю, квіти та смереки. Тяжка аргентинська інфляція примусила маляра покинути Аргентину і шукати долі на вільній землі Вашінгтона.

У 1957 році Вінкентій Овсак приїхав до Ню Йорку і почались пошуки праці. Нелегкими були його перші роки в Америці. Тяжко працював на будовах, звичайним робітником, але не розлучувався з пензлем.

У свій вільний час їздив у Кетскільські гори, які нагадували йому рідне Закарпаття і малював. В. Овсак ніколи не рахував скільки він намалював картин. Малярство не стало його основним зайняттям.

Скоріше — це його захоплення, якому він присвячував свій вільний час. Крім малярства В. Овсак полюбив ніжночарівну дзвінкострунну бандуру — сьогодні він голова Батьківського Комітету Школи Кобзарського Мистецтва в Ню Йорку. Його можна бачити на кожному концерті молодих бандуристів. Із пристрастю мистця віддає він свій вільний час безкорисному служінню українській бандурі.

Чернігівська бандура займає почесне місце серед картин на стіні в його помешканні.

Яка ж тематика картин Вінкентія Овсака? Висока культура кольору та глибока еміційність — властиві пейзажам мистця. Карпатські красвиди (їх можна побачити у постійно діючій галереї пані О. Соневицької), в яких переважають гарячі барви, сповнені ліричної величі.

Його картини повні зворушливого лірізму — полонять яскравою мальовничістю, пройняті світлим і радісним почуттям. Крім Карпат та тематики пов'язаної з цим чудовим куточком України, маляр малює також море.

Вінкентій Овсак має своє чітко виявлене індивідуальне творче обличчя, бо як знаємо — Закарпаття — край високих художніх традицій, а маляр — син своєї землі, який продовжує славну традицію закарпатських мистців.

Незабаром у Ню Йорку в галерії ОМУА відкриється персональна виставка В. Овсака і ми віримо, що глядачів зацікавить мистецтво талановитого співця Закарпаття.

Карнавалові вечерниці

Пластунки-дебютантки з ескортами на „Карнавалових вечерницях" з організаторами імпрези (зліва направо): Даруся Пришляк, Богдан Шафран; Лідія Матківська, Олег Канюка; Наталія Грибович, Орест Темницький; станичний Станиці Нюарку пл. сен. Ростислав Мілянич; голова імпрезової референтури і господар вечерниць Галина Стецура; голова Гуртка Пластприяту Ярослав Турянський; Христина Буняк, Борис Вірстюк; Льорета Мак, Тиміш Гнатейко; Маргарета Ніщіт, Андрій Курилко; Оля Явна, Нестор Шуст.

В суботу 26-го січня в залі клюбу „Наваго" відбулися великі Карнавалові вечерниці гуртка Пластприяту станиці Нюарку з участю молоденьких дебютанток, їх ескортів, великої кількости гостей — молоді й старших. Грала відома оркестра „Темпо".

Вечерниці відкрив і привітав гостей голова гуртка Пластприяту Ярослав Турянський.

Представляв дебютанток станичний станиці Нюарку пл. сен. Ростислав Мілянич, вказуючи на приємність і важливість такого роду імпрез для молоді.

Дебютували пластунки гуртка „Чорнобривок" 44-го Куреня Уладу пластових юначок ім. Оксани Джеджори.

Після першого танцю дебютанток з батьками, доньки не забули і за своїх дорогих матерів і вручили їм червоні троянди, а тоді слідував танець з ескортами.

Не забули „Чорнобривки" також про виховниць: ст. пл. Ганусю Терлецьку і ст. пл. Меланку Грибович. В імені „Чорнобривок" подякувала їм і вручила подарунки гуртка пластова розвідниця Лідія Матківська. Дякувала вона також і вручила рожі Галині Стецурі, імпрезовій референтці, яка була господинею вечерниць, своїм дорогим батькам, гурткові Пластприяту, зв'язковій ст. пл. Марійці Голінатій та всім організаторам вечора.

Треба відмітити, що Карнавалові вечерниці з презентацією дебютанток увійшли вже в корисну і виховну традицію. Є хвилини в житті молодої людини, які назавжди залишаються в її пам'яті. До таких, без сумніву, можна зачислити виступ молоденьких дівчат на Карнавалових вечерницях.

Такі імпрези мають ту корисну сторінку, що пов'язують молодь із старшими, з працею в українських організаціях і бодай частинно допомагають їм затримагися в активному українському житті.

Марія Робак

Помер св. п. Микола Приходько, відомий письменник і публіцист

Ніягра Фоллс. — Св. п. Микола Приходько — письменник і публіцист, довголітній співробітник щоденника „Свобода" помер тут, 20-го лютого ц. р., на 76-му році життя по довгій і важкій недузі. За фахом св. п. Микола Приходько був інженером та колись викладачем у вищих школах Києва.

Осиротив дружину Зіну, з дому Чепурних, двох синів — Миколу та Андрія, дві сестри в Україні, шваґра Володимира Чепурного в Ню Джерзі та багато друзів і знайомих.

Виїхавши на еміграцію до Німеччини, св. п. М. Приходько був диригентом Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка, а з 1961 року — головою СУЖЕРО. Його праця на письменницькому і публіцистичному полі завершилася низкою надрукованих творів: „Я прошу слова", „На роздоріжжях смерти", „Один з мільйонів" (що книжку перекладено на всі важливі мови світу, включно з японською), „Сім мільйонів", роман „Далекими дорогами", „Stormy Road to Freedom" та „Гудбай Сибірія". З-під його пера, як співробітника „Свободи", появився ряд статтей і дописів, здебільшого на мистецькі і політичні теми.

Похоронні Богослужения за душу Покійного відбулися в місцевій українській православній церкві, що їх відправив о. митрат д-р Петро Самець.

Тлінні останки Покійного похоронено 22-го лютого ц. р. на місцевому цвинтарі в Ніягара Фоллс, Онтаріо, де над могилою від Об'єднання Письменників „Слово" промовляв письменник Улас Самчук, а диригент Капелі Бандуристів в Клівленді Григорій Китастий заінтонував пісню „Чуєш, брате мій"... Опісля у церковній залі відбулася тризна, на якій родина, приятелі і знайомі Покійного згадували його життьовий, творчий шлях.

Промовляли: Микола Межибродський, голова місцевого Церковного комітету Іван Мамчич, друг Покійного з Полтавщини, Григорій Китастий, найближчий приятель Покійного, мгр Михайло Поронюк від Т-ва Українських Інженерів у Торонто, д-р Володимир Росоха, головний редактор газети „Вільне Слово" в Канаді, Петро Струк, голова філії УНО в Ст. Кетеринсі, Степан Василів та Дмитро Губка. Тризну — проведенням молитви відкрив о. д-р П. Самець. Вкінці виголосив слово син Покійного, який підкреслив особливо дружнє відношення покійного батька до свого оточення, сказавши: „Більш усього тато мій любив людей". Він також сказав, що навіть перед смертю його батько думав про користь „для любої України", бо попросив щоб замість квітів люди висилали пожертви на Інститут св. Володимира, на українські студії.

Після тризни — в домі п. Івана Мамчича під Веландом, в гурті родини, і приятелів св. п. Миколи Приходька відбувся свого роду панель, темою якого було життя і праця св.п. Миколи Приходька.

Заміть квітів на могилу Дорогого нам Тіточного Брата

бл. п. д-ра Маркіяна Клюфаса

складаємо 20.00 долярів
на цілі Наукового Товариства ім. Шевченка.

Марія і Омелян ОМЕЦІНСЬКІ з Родиною

Опечаленій Родині пересилаємо щирі вислови нашого глибокого співчуття.

ТОВАРИСТВО СВЯТА СОФІЯ —
Комісія Патріяршого Фонду

Для вшанування
світлої пам'яті д-ра мед.
ОЛЕНИ РОМАНИ КОЗІНЦЕВОЇ

пожертва на
Український Католицький Університет
ім. СВЯТОГО КЛИМЕНТА ПАПИ в Римі
в сумі 10,000.00 (десять тисяч) дол.
зложена заходами
проф. Михайла Кучера

Управа Т-ва Св. Софія і Комісія Патріяршого Фонду складає ВП. Панові Проф. Михайлові Кучерові щиру подяку.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашої Найдорожчої
СЕСТРИ І ТЕТИ

бл. п.
ОЛЬГИ КУШНІР

будуть відправлені
ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ
в середу, 26-го березня 1980 року
о год. 8-ій ранку, в церкві св. Юра в Ню Йорку;
в церкві св. Миколая в Амстердамі, Н. Й.;
в церкві св. Володимира в Стемфорді, Конн.;
в соборі Св. Софії в Римі, Італія;
в манастирі обителі оо. Студитів в Римі, Італія.

Про молитви за спокій душі Покійної просить —
Родина

Земляки Карпатського Союзу — Відділ в Чікаґо з сумом повідомляють, що 8-го лютого 1980 року, в Празі, відійшов у Вічність, проживши 85 років

бл. п.
СТЕПАН КЛОЧУРАК

чоловий провідник Гуцульської Республіки на Закарпатті в 1919 році, суспільно-громадський діяч, член Сойму і міністер військових справ Карпатської України, довголітній в'язень концентраційних таборів в СССР, автор книжки, споминів — „До волі".

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Карпатський Союз — Відділ Чікаґо

Ділимося болючою вісткою з Духовенством УАПЦ, Родиною, Приятелями і Знайомими, що 20-го лютого 1980 р. у Карльсруге, Німеччина, на 75-му році життя, після тяжкої недуги, відійшов до Всевишнього, наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, БАТЬКО І БРАТ

бл. п. о. Протоієрей
ЛЕОНІД КОРОЛЬ

СВЯТУ ЛІТУРГІЮ відслужено в неділю, 24-го лютого 1980 р. в Карльсруге.
СВЯЩЕНИЧІ ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відслужено в понеділок, 25-го лютого 1980 р. в Карльсруге, Німеччина.
ПОХОРОН відбувся в суботу, 8-го березня 1980 р. на Українському Православному Цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Прибиті безмірним горем:
паніматка — ТАМАРА
дочка — АНГЕЛІНА з чоловіком ПАВЛОМ ЛИМАРЕНКОМ
син — ОЛЕКСАНДЕР
Родина в Україні і на еміграції

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими, що дня 10-го березня 1980 року, по довгій і тяжкій недузі, упокоївся в Бозі, на 81-му році життя, наш Найдорожчий БАТЬКО, ДІДУСЬ І ПРАДІДУСЬ

св. п.
СТЕФАН ВАСИЛЬКІВ

Покійний походив зі села Доманорич, пов. Тернопіль, Зах. Україна.
ПОХОРОН відбувся 13-го березня 1980 року у Лос Анджелес, Каліф.

В глибокому смутку:
доньки —
СОФІЯ ВАСИЛЬКІВ з мужем МИКОЛОЮ, з дітьми і внуками
ЯРОСЛАВА СТОЙКО з мужем ВОЛОДИМИРОМ, дітьми і внучкою
НУСЯ МИКИТИН з мужем БОГДАНОМ і дітьми
та ближча і дальша Родина в Америці, Канаді й Україні

В безмежному смутку повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що в четвер, 20 березня 1980 р. відійшов від нас у Вічність, по короткій недузі, на 79 р. життя, прийнявши Найсвятіші Тайни наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ І БРАТ

бл. п.
ЮРІЙ ГАВРИЛІВ

нар. в Тустановичах-Бориславі, Україна
ПАРАСТАС І ПАНАХИДА — в неділю, 23-го березня 1980 р. о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні М. Насевича при 109 E. Tabor Rd. у Філядельфії.
ПОХОРОН — в понеділок 24-го березня 1980 р. о год. 8:30 рано з того ж пох. завед. до церкви Христа Царя на Найставні, а звідтам на цвинтар у Факс Чейсі.

Горем прибиті:
ТЕОДОЗІЯ — дружина
АДРІЯН — син з дружиною ДОРОТІ
ХРИСТИНА і МИХАСЬ — внуки
ІВАН — брат з дружиною ІРЕНОЮ
ГАЛИНА — сестрінка з мужем РОМАНОМ ТАТАРСЬКИМ і синами
ЯРОСЛАВ КІСЕЛИК — кузин з дружиною
ІВАННА ВИТВИЦЬКА — братова
та ближча і дальша родина в Україні і Німеччині

Многих літ Ювілятці...

Заля Міської авдиторії в Детройті була виповнена приятелями і знайомими д-р Марусі Бек, а серед них багато українських прихильників її політичної діяльности. Вони зібралися, щоб звеличати її „18-ті"уродини, які припадали на 29-го лютого кожного високосного року.

Пані Гендерсон, голова Міської ради Детройту в теплих словах представила публіці добре знану Ювілятку, яка була попередньою головою Міської ради та повні 20 років була в Детройті членом Міської ради.

Пані Гендерсон говорила, що заслуги Ювілятки для англомовного Детройту були не менші, як для американських громадян українського походження, добре ім'я яких вона ширила довгі роки в Америці.

Маруся Бек народилася в українській родині міста Піттсбургу, де закінчила початкову освіту, а коли треба було їй вступити у середню школу, то батько вирішив вислати її в Україну, щоб там могла поглибити знання рідної мови та зміцнити свою любов до українського народу.

Тож далі вона навчалася в Чорткові, де зі своїми товаришками пірнула у вир національного життя.

Романтика нового оточення полонила Марусю. Пласт, зустрічі з молодими людьми, до того переслідування польської влади за все, що було політичне, українське, поглибили в неї любов до рідного народу, зробили з неї патріотку, а дар ясно висловлювати свою думку вона дістала у спадщині.

По закінченні середньої школи, хоч і не радо, їй треба було повертатися до Америки. З тугою вона залишала Рідний край, де вона вже вросла в рідний грунт і тяжко було їй його покидати.

Тут вона вписалася на Пенсильванський університет, де закінчила студії права „cum laudae" із ступенем доктора права. Тяжко працюючи, вона все ж знаходила час, щоб посвятитися вихованню української молоді. Вона з молоддю була завжди присутня на концертах в Народному Домі, на виступах українських хорів, навчала молодь гри на мандолінах, щоб зацікавлена музикою ця молодь лишилася під українським впливом. Вона давала відчити на українські теми, брала участь у дискусіях, як поправити положення українського народу тут і там, бо для свого народу вона посвятила своє життя.

По закінченні університету Маруся віддалася громадській праці. Рівнобіжно із працею в американських інституціях, вона роз'їздила по Америці із доповідями про дійсний стан українського народу під окупантами, які стриміли його винищити. При кожній нагоді вона ширила добре ім'я України, вміючи це пов'язати з політичними потребами Америки.

Як загальнолюблену й відому у широких американських колах діячку, її постійно вибирали до Міської ради Детройту та наділювали почесними відзначеннями, як першу жінку — президента Міської ради два і півмільйонового міста. Вона часто виконувала обов'язки посадника міста в час його відсутности. Завжди вона приймала в ратуші міста представників українського політичного життя, як милих її серцю, вона гордо відзначала їхні заслуги за працю для українського народу та за їхні демократичні переконання, що такі близькі до американських ідеалів. Вона вручала їм традиційні ключі міста Детройту та обдаровувала їх почесними маніфестаційними декретами.

До всіх її заслуг для американського народу, які в імені ЗСА в день уродин Марусі Бек вичисляла пані Гендерсон під гучні оплески всіх присутніх, долучалися похвальні промови радних міста, заступника посадника, похвальні листи конгресменів і сенаторів, яким не бракувало слів признання за її повну посвяти працю для добра американського народу і паралельно з ним — і для українського.

Маруся Бек

Відповідаючи представникам американського світу з подією президента Міської ради, осяяна світлом телевізійних прожекторів Маруся твердо заявила, що свої літа вона посвятила політичному життю американської землі, але тоді й тепер вона також є серцем і думками із українським народом, з якого вона походить.

Американські телевізійні мережі подали її заяву до загального відома всього Детройту, пишаючись нею як американською і українською патріоткою.

Кульмінаційним пунктом уродинових святкувань було відслонення її портрета, що його в заслугу її діяльности намалював американський мистець для поміщення на почесному місці в ратуші серед заслужених батьків того мільйонового міста.

Ціла заля заспівала Марусі „Happy Birthday", а український хор з участю численних бандуристів — гучне „Многая Літа", яке з бравурою підхопила українська частина зібраних.

Праця Марусі Бек не обмежувалася лише до терену ЗСА: в Канаді, у сусідньому Віндзорі, в час державних свят публіка з захопленням не раз оплескувала, стоячи, її особливі промови. Те саме відбувалося в Монтреалі, Торонті, Квебеку та в інших містах Канади.

В часі її перебування в Україні в 1968 році вона промовляла в залі Міської ради у Львові, і з констернацією слухали совєтські радні міста, бо вони невичні до свободолюбних слів.

У столиці Німеччини, куди її запросив уряд, вона пригадала про порушення людських прав українського народу під совєтською окупацією.

В столиці Аргентини вона зорганізувала голодову жіночу демонстрацію на сходах пам'ятника, з роздачею аргентинцям памфлетів про московські знущання в Україні.

В Австралії вона промовляла в українських осередках Аделаїди і Сіднею та інформувала про важке положення українського народу у Совєтському Союзі.

У Франції поклала вінок на могилі Головного Отамана Симона Петлюри та закликала присутніх до більшої активности в зорганізованому житті. Під теперішню пору вона веде Інформаційне Бюро та є в контакті з усіма проявами українського життя.

З нею постійно співпрацює її брат Іван Бек, який має багато талантів його славної сестри. Подібно, як вона, він теж вихований в українських середніх школах Отців Василіянів у Бучачі. У 1918 році він повернувся до Америки, але при першій вістці, що український народ взявся за зброю для боротьби за самостійне життя, він знову повернувся до Рідного краю, де в рядах Української Галицької Армії боровся за волю України.

Маруся, набагато молодша за нього, опиралася на його досвід, як вона сказала в своїй промові на уродинах, „вони обоє гармонійно працювали для добра української справи".

Українське громадянство Америки високо оцінювало їхню працю, що протягом цілого життя була посвячена українським ідеалам.

Хіба часами трапився хтось із деяких партійних угрупувань, що безпідставно критикував сестру і брата Беків, але загал українських патріотів пишався тим, що для них обох добро української справи було метою їхнього життя.

Ростислав Зелений

Відбулася доповідь д-ра І. Фізера у Вінніпеґу

Вінніпег (УВАН). — У неділю, 9-го березня 1980 року, в авдиторії Головної Вінніпеґської бібліотеки відбулася 31-ша Шевченківська сесія Української Вільної Академії Наук (УВАН)у Канаді.

Сесію відкрив проф. Ярослав Розумний, президент УВАН у Канаді. Доповідь виголосив проф. Іван Фізер з Ратґерського університету в Ню Бронсвік, ЗСА. У своїй доповіді д-р Фізер заторкнув кілька проблем Шевченкової естетики й філософії. Ці питання він розглянув у контексті европейського романтизму, вказуючи на Шевченкову оригінальність та інновації, введені Шевченком у цей европейський літературний і світоглядний напрямок. Останнє відноситься до Шевченкової версифікації, метрики, композиції, лексичного та фольклорного матеріялу, який він трансформував у нову, характерну тільки йому, мистецьку форму вислову. Доповідач вказав на вийнятковість дару пам'яті Шевченка та його широку освіченість, базуючись на його творчості, а зокрема на його автобіографічній повісті „Художник", щоденнику та листуванні.

Це була третя з черги сесія УВАН у Канаді, присвячена Шевченковій естетиці та філософії. В останніх роках цією проблемою цікавляться Г. Грабович, Я. Розумний, В. Рубчак, Л. Плющ та І. Фізер. Шевченкознавство в Українській ССР ставиться до цього питання негативно або насвітлює його тенденційно, не дозволяючи розглядати Шевченка в ширшому европейському літературному контексті.

Доповідь д-ра І. Фізера на останній Шевченківській сесії додала ряд нових думок у ділянку студій над Шевченком, як оригінальним феноменом у світовій літературі.

Відбувся 18-ий баль дебютанток Крайової управи СУМ Америки

В суботу, 9-го лютого, в Статлер Гілтон готелі в Ню Йорку відбувся вже 18-ий баль дебютанток СУМ. Ця щорічна імпреза вже стала традиційною в сумівському календарі і вона притягає завжди велике число учасників як старшого, так і молодшого віку.

Баль дебютанток — це імпреза Крайової управи СУМ Америки, в якому цього року дебютувало 22 юначки-сумівки, в тому числі було також дві пластунки. Для переведення балю КУ СУМ покликала до дії бальовий комітет, що його очолив культурно-освітній референт КУ СУМ, голова Осередку СУМ'у Ню Йорку Корнель Василик, а членами комітету були: Марія Прятка, Орися Зазулькевич, Христя Баб'як, Юля Головка та Петро Когут.

Офіційну частину балю відкрив вступним словом голова Корнель Василик, вітаючи всіх присутніх на залі та дебютанток з їхніми ескортами та до дальшого ведення програми запрошуючи члена ЦУ СУМ Євгенію Кузьмович і колишнього голову КУ СУМ в Англії Богдана Гаргая. Аранжери балю привітали дебютанток з ескортами та на залі голову ЦУ СУМ мгра Євгена Гановського з дружиною та голову КУ СУМ інж. Мирослава Шміґеля з дружиною.

Наблизилась урочиста хвилина, коли при фортепіяновому акомпаньяменті Соні Шереґ увійшли дебютантки і їхні ескорти. По боках стояли щасливі батьки, які одержали від своїх дочок рожі. Кожна дебютантка, одягнена у білу сукню з китицею квітів у руках, проходила вздовж залі, а присутні грімкими оплесками їх вітали. У цьогорічному дебюті брали участь такі дебютантки і ескорти: Іруся Коцка — ескорт Степан Вох; Оля Монастирська — Володимир Сидор; Галя Гавран — Володимир Фриз; Христя Кінь — Орест Павлик; Марія Ільків — Ярослав Доляк; Леся Черепанин — Степан Дунявака; Марійка Ваговичр — Степан Заяць; Стефка Доляк — Микола Грицков'ян; Христина Мазурик — Василь Коцур; Анна Ґбур — Андрій Лопатинський; Анна Тенюк — Михайло Бачинський; Таня Оберишин — Степан Войціцький; Анна Коваль — Володимир Лотоцький; Катруся Юрковська — Тарас Дрогобицьлий; Дарка Генза — Юрій Стецько; Галина Островська — Іван Качор; Ліза Луцишин — Геральд Минч; Христина Ющак — Мирон Приймак; Оля Загнійна — Аскольд Кобаса; Ірка Реєнт — Богдан Прятка; Іванка Дорнич — Мирон Поліщук; Вірджінія Гермет — Дем'ян Сорока.

Після презентації дебютанток промовив до молоді голова КУ СУМ Мирослав Шміґель, вказуючи на важливіші моменти у їхньому майбутньому життю, та закликав їх до дальшої активної праці у молодечих організаціях.

Відтак під звуки віденського вальсу пари дебютанток з ескортами закружляли у вирі танку. На обличчях дебютанток сяяла усмішка та ніжна дівоча радість. Раділи з ними їхні батьки, рідні, знайомі та сумівські виховники, бо вони — це активна молодь, яка напевно залишиться при активній праці на суспільно-громадському полі.

На залі поміж гостями був присутній голова Пластової Ради Ігор Сохан з своєю дружиною, якого також представили публіці.

На балю до танців грала знаменита оркестра Богдана Гірняка.

Ця гарна імпреза, що тривала до пізньої ночі, довго залишиться у пам'яті дебютанток, їхніх батьків та учасників балю. Черговий, вже дев'ятнадцятий баль запляновано на місяць лютий 1981 року.

Н.Н.

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА Ч. 6

О. Цегельська-Андервуд, Марієтта	$25.00
д-р П. Демус, Мокена	12.50
О. Савич, Нассав	12.50
Л. Сисин, Ґарфілд	12.50
С. Стешин, Флашінґ	10.00
Й. Бондар, Монтреаль	7.50
М. Гісь, Вайон	7.50
д-р М. Лободяк, Форт Дадж	7.50
І. Луків, Ірвінгтон	7.50
Т. Новосівський, Раквілл	7.50
І. П. Івасюк, Глендейл	5.00
В. Криса, Говел	5.00
В. Любачівський, Сісеро	5.00
І. Половчак, Ґарфілд	5.00
М. Шпон, Ірі	5.00
М. і І. Лепкі, Арчболд	3.50
П. Сердюк, Менчестер	3.50
А. Богданович, Маямі	2.50
З. Вундзяк, Йонкерс	2.50
М. Вурбан, Чікаґо	2.50
Л. М. Бухансн, Левіттавн	2.50
А. Буцяк, Менчестер	2.50
Г. Вавелко, Міннеаполіс	2.50
Д. Війтик, Омага	2.50
В. Гавриляк, Рочестер	2.50
Т. Гайдукевич, Флинт	2.50
В. Гірняк, Кліфтон	2.50
Я. Городецький, Кендал Парк	2.50
О. Грубець, Седл Брук	2.50
П. Гуменюк, Голівуд	2.50
С. Данилевич, Говард Віч	2.50
І. Данківський, Філядельфія	2.50
Е. Демидчук, Гемілтон	2.50
Г. Дищук, Враєрвуд	2.50
д-р Р. Дзюбик, Норвуд Парк Тавншіп	2.50
А. і І. Заброський, Вервін	2.50
І. Заплатинський, Фервю Парк	2.50
В. Жеребецький, Ньюарк	2.50
д-р А. Жуковський, Воррен	2.50
Ф. Калуш, Філядельфія	2.50
М. Квасюк, Перт Амбой	2.50
Ф. Кобас, Саґінав	2.50
д-р Н. Когут, Воррен	2.50
М. Козак, Ляшін	2.50
Я. Козак, Ґантінґтон Веллі	2.50
І. Коноба, Н. Арлінґтон	2.50
д-р О. К. Коропей, Ст. Авґустін	2.50
Я. Кравців, Н. Провіденс	2.50
М. Крижанівський, Рочестер	2.50
І. Кульматицький, Толідо	2.50
І. Кусий, Лейк Ворт	2.50
П. Лещишин, Рочестер	2.50
М. Лісович, Роллінґ Медовс	2.50
М. Лозинський, Сан Сиіті	2.50
В. Мазяр, Мейплвуд	2.50
І. Маречко, Севен Гіллс	2.50
С. Мацкевич, Чікаґо	2.50
А. Мелко, Філядельфія	2.50
Ю. Мельникович, Оверленд Парк	2.50
М. Модрицький, Лінколнвуд	2.50
Д. Мозіль, Клівленд	2.50
М. Мороз, Стетен Айленд	2.50
А. Наливайко, Чікаґо	2.50
Д. Нестеренко, Маскетайн	2.50
П. Нестеенко, Літтл Рак	2.50
С. Нечипорук, Чіктоваґа	2.50
В. Папіж, Детройт	2.50
Й. Паснік, Вронксвілл	2.50
В. Пацула, Вайнсбурґ	2.50
Г. Пенко, Сісеро	2.50
І. Попадинець, Чікаґо	2.50
О. Рибалт, Янґставн	2.50
В. Романів, Бріджпорт	2.50
І. Руденський, Парма	2.50
В. Свириденко, Клівленд	2.50
А. Серафин, Трой	2.50
І. Ссрант, Ню Йорк	2.50
Ф. Сілецький, Норт Порт	2.50
Й. П. Сінковський, Бронкс	2.50
д-р Е. Стецьків, Тонаванда	2.50
С. Сушинський, Янґставн	2.50
А. Тишко, Філядельфія	2.50
Г. Ткач, Чікопі	2.50
М. Трач, Парма	2.50
П. Турик, Боффало	2.50
А. Федій, Еддісон	2.50
М. Ханас, Бруклин	2.50
Е. Хмаренко, Говелл	2.50
о. С. Хромиш, Мішавака	2.50
П. Чічіла, Стемфорд	2.50
Е. Шкурат, Монтреаль	2.50
В. Штангрет, Велланд	2.50
Д. Шумило, Ленсдейл	2.50
Е. Ярмолюк, Сомерсет	2.50
Т. Яцук, Спаркс	2.50
В. Веселий, Гартфорд	2.25
А. Левкович, Коламбус	2.00
І. Лучинський, Вренфорд	1.00
М. Попович, Таунтон	1.00
О. Федорович, Лівонія	1.00

ТАРАС ШЕВЧЕНКО І...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

лося українське серце. Боїться, щоб не зникли з-посеред нас: „Раби, підніжки, грязь Москви". Боїться, бо знає, що коли б так 50 мільйонів українців станули в обороні своєї національної гідности, як, наприклад, це зробили грузини в обороні своєї мови, тоді сповнились би віщі слова Шевченка:

І на оновленій землі, врага
не буде, супостата,
А буде син і буде мати і
будуть люди на землі.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МАРІЯ ЛЕСЬКІВ, членка УНС Відд. 368 ім. М. Лисенка в Маямі, Флорида, померла 6 лютого 1980 р. на 82-му р. життя. Нар. 1898 р. в Роздолі, Україна; членкою УНС стала у 1933 р. Залишила у смутку чоловіка Максима, сина Володимира, дочку Мирославу, 9 внуків і 5 правнуків. Похорон відбувся 8 лютого 1980 р. на цвинтарі Флаґлер Меморіял в Маямі, Флорида.

Вічна Їй Пам'ять!
Ю. Цегельський, секр.

МАРІЯ ЖУЛЬ, членка УНС Відд. 352 св. Арх. Михаїла в Честер, Па., померла 23 січня 1980 р. на 91-му р. життя. Нар. в Україні; членкою УНС стала у 1919 р. Залишила у смутку синів: Івана, Михайла і Володимира, дочку Соню, 7 внуків і 9 правнуків та сестру Анастазію. Похорон відбувся 26 січня 1980 р. на цвинтарі Ню Ст. Меріс в Белмар, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

СТЕФАН СМИЖУК, член УНС Відд. 261 Т-ва Україна у Вілліямставн, Н. Дж., помер 25 січня 1980 р. на 31-му р. життя. Нар. 1949 р. у Німеччині; членом УНС став у 1979 р. Залишив у смутку батька Михайла, матір Марію та сестри Ольгу й Ірену. Похорон відбувся 28 січня 1980 р. на цвинтарі св. Івана у Вілліямставн, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

НИКИФОР СМЕРЕЧНЯК, член УНС Відд. 67 Т-ва Запорозька Січ в Ансонія, Конн., помер 29 січня 1980 р. на 94-му р. життя. Нар. в Західній Україні; членом УНС став у 1933 р. Залишив у смутку дружину Теодозію, сина та дочку. Похорон відбувся 1-го лютого 1980 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Дерби, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!
Володимир Пеп'юк, секр.

МІЛТОН Н. ФЕДОРКОВИЧ, член УНС Відд. 173 св. Володимира у Вілмінгтон, Дел. помер 1 лютого 1980 р. на 55-му р. життя. Нар. 1925 р. у Вілмінґтоні; членом УНС став у 1964 р. Залишив у смутку дружину Вероніку, сестру і двох братів. Похорон відбувся 4 лютого 1980 р. на цвинтарі Всіх Святих у Вілмінґтоні.

Вічна Йому Пам'ять!
Петро Щерба, секр.

МАРІЯ ПЛЕКАН, членка УНС, Відд. 355 Т-ва Запорозька Січ в Ст. Джозеф, Мізурі, померла 31-го січня 1980 р. на 79-му р. життя. Нар. 1900 р. в Добростани, Україна; членкою УНС стала у 1934 р. Залишила у смутку сина Стефана та чотири доньки: Єву, Гейзел, Каті і Ани, 28 внуків, 82 правнуків і дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 2 лютого 1980 р. на цвинтарі Мт. Олівет в Ст. Джозеф, Мізурі.

Вічна Їй Пам'ять!
Семен Гасяк, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 29-го БЕРЕЗНЯ 1980 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Річні загальні збори Т-ва „Верховина" — 184 Відд., о 4-ій год. по пол., в домівці Т-ва „Самопоміч", 98 Друга Авеню. На порядку нарад: звіти уступаючих та вибір нових Управи і К. Комісії Відділу. Просимо членів про участь у Зборах. — П. Содоль-Зілинський, предс., Б. Ластовецький, секр.